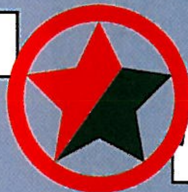
DIREKT AKTION

RADIKAL SYNDIKALISTISK UNGDOMSTIDNING nr 3-4 2006/#48-49/20:–

DA 10 ÅR

KUNSKAPSFABRIKEN

Piratkopiering av studentlitteratur • Uppror i kunskapsfabriken • Strejken på Latin
Om skolarbetet • Pressmeddelande från ( ) • Arg, Ung eller både och? Arg08 sa ifrån!

MY LOGO

De är överallt. I kylskåpet, på tunnelbanan, på teve, på kroppen. Globala företag, deras varumärken och produkter. Hur många jag än skaffar vill jag ha fler. Jag har drabbats av en perversion som inte går att hejda. Samtidigt någonstans djupt nere i mitt undermedvetna frodas en tanke om att det ultimata varumärket är jag själv.

Det hade varit en helt annan sak om jag hade haft gott om pengar. Då hade det inte gjort så mycket. Nu är det katastrof. Jag har nämligen ett problem. Jag är slav under alla de varor jag inbillar mig att jag behöver. Inte nog med det. Det duger inte med vilka prylar som helst. Det ska vara särskilda märken. Adidas, Ben Sherman och Konsums Blåvita. Lonsdale, Fanta Wild Berries och vad fan som helst från IKEA. Eller snygg design, som det där sjuttiotals kassettdäcket jag köpte trots att det inte fungerade. Det finns få saker som gör mig så glad som att köpa saker. Trots att jag verkligen borde veta bättre. Jag är en dålig människa och ibland är ett par nya skor det viktigaste som finns. Viktigare än att skaffa ett liv. Jag vet inte varför det blev så här. Troligtvis en kombination mellan tristess och dåligt självförtroende. Jag är vilsen och osäker och försöker skaffa mig en identitet genom att köpa rätt prylar. Eller om det är tvärtom, jag är inte helt säker.

Jag känner igen karaktärerna och miljöerna. Jag vet ungefär vad som kommer att hända i nästa scen. Men det är någon annan som bestämmer handlingen.

Hur alternativ identitet jag än skaffar, hur medveten jag än är i min konsumtion, går det inte att komma undan. Elaka företag, läskiga fabriker och onda reklambyråer är nämligen inte orsaken till problemen. De är symptom. De är brickor i ett spel, delar av ett system. Systemet är inte någonting som bara händer på Coca-Colas marknadsavdelning, på skofabriken i Vietnam eller under en reklamkampanj i tunnelbanan. Det händer här. Just nu. Överallt. Hela tiden. Vi jobbar alla i en fet jävla fabrik som aldrig stänger. Det är som i the Matrix, fast läskigare. Det är inga onda robotar som håller oss fångna i kuvöser. Samhället ser inte heller ut som det gör på grund av någon naturlag. Vår "fabrik" är skapad av människor. Det är människor som håller verksamheten igång. Och det kommer att dyka upp nya sweatshops, nya konstgjorda behov och nya sätt att vara till salu på så länge vi inte ändrar allt från grunden.

Så det är bara ut och sälja sig. Här kommer mitt eget varumärke, min identitet, till användning igen. Det gäller att få ett så bra pris som möjligt när jag säljer mig. Priset

Och det är tur att identiteter går att köpa. Jag har så dåligt självförtroende att jag inte har en aning om vad jag vill, vem jag är eller vart jag är på väg. Därför är jag glad att några andra hittat på en massa identiteter. Det finns hur många som helst att välja bland. Punkare, bög, medelklasslacker, söderpretto, förortsloser, barnfamilj, anarkist, webbstekare, feminist, börsklippare, hantverkare, a-lagare. Allt ingår. Kläder, musik, vänner, bostad, arbete, frisyr, sexuella preferenser. Är jag inte nöjd går det att blanda lite och skapa hybridvarianter. Men det gäller att se upp. Det är en fälla. Bra självförtroende går inte att köpa. Identiteterna går nämligen inte att fullända. Det finns alltid ännu en grej kvar att köpa, ytterliggare ett jobb att skaffa och en oändlig massa människor kvar att ligga med innan identiteten är komplett. Jag kommer aldrig att bli nöjd. Hur länge jag än håller på kommer jag alltid att känna att jag måste ha just en grej till för att få så bra självförtroende att jag står ut med min meningslösa vardag.

Förlåt. Jag har glömt en sak. Det är meningen att jag ska ha dåligt samvete också, inte bara dåligt självförtroende. Naomi Klein berättar att mina skor är sydda av en vietnamesisk barnarbetare. Adbusters säger att jag inte är mina prylar. Men det stämmer inte riktigt. Jag kanske inte är mina sneakers. Men jag köpte dem definitivt istället för att skaffa ett liv. DET får mig att må dåligt. Är det dessutom en misshandlad tioåring som sytt ditt plösen, blir det ännu värre. Så jag köper något annat märke för att testa om det får mig att må bättre. Ekologiskt, solidariskt och miljömedvetet. Jag slutar kolla på teve och shoppar bara när jag får för Kalle Lasn.

Swoshtika, Mauswitch och Murder King. Adbusters, Naomi Klein och mitt dåliga samvete. Tror du företagen bryr sig? Det gör de. De bryr sig som fan. Om mina pengar. Jag värnar om miljön och köper bara saker som är snälla mot naturen. Därför finns det ekologisk mjölk. Därför sorterar de sopor på McDonalds. Därför sitter det lappar på tonfiskburken som påstår att den intelligenta delfinen Flipper inte är nermald bland den korkade tonfisken. Men företagens miljömedvetenhet är lika trovärdig som maten på McDonalds är nyttig. Om de verkligen brytt sig om miljön, och inte bara om mina pengar, skulle all mjölk vara ekologisk. Men eftersom de faktiskt bryr sig om mina pengar har jag en möjlighet att påverka. Jag kan köpa saker från snälla företag och bojkotta dumma. Det kallas "konsumentmakt". Och ju mer pengar jag har, desto mer makt och inflytande får jag. Och lite pengar = lite makt. Precis som vanligt alltså. Och inte fan mår jag bättre för det. Det hjälper ungefär lika mycket som en Treo mot en hjärntumör.

Huvudvärken släpper en stund, men snart är den tillbaka. Jag har nämligen ett problem. Det finns ett varumärke jag stör mig på otroligt mycket mer än alla andra. Mitt eget. Min egen jävla identitet. Kanske är jag cynisk och egofixerad. Men jag är till salu och det känns rätt jävla jobbigt. Jag säljer mig nästan varje dag. Det kallas "att arbeta". Jag är tvungen att arbeta för att få råd till mat och hyra och all annan skit jag inbillar mig att jag behöver. Lönen är lagom stor för att jag ska överleva. Alldeles för liten för att jag ska kunna sluta jobba. Visst är det fan så mycket bättre än i en skofabrik i Sydostasien. Men det finns ingenstans att ta vägen, ingenstans att gömma sig och ingenting att göra åt saken. Jag lever i en såpopera som inte går att zappa bort, i en teveapparat som inte går att stänga av. beror bland annat på utseende, kön, ålder, utbildning, hudfärg och vilja att lyda order och förmåga att slicka röv. De sista två egenskaperna kallas ofta "EQ", "social kompetens" eller något annat flummigt. Jag får sälja mig till vem jag vill, när som helst och hur mycket som helst. Jag får köpa i stort sett vad som helst också. Om jag har råd. Det kallas "valfrihet". Det enda jag inte får göra är att INTE välja. Alla är tvungna att medverka, att framställa varor. Inte för att någon behöver dem, utan för att någon tjänar pengar på dem. För varje ny vara, varje nytt varumärke, varje nytt konstgjort behov kommer jag längre och längre ifrån de behov, drifter och begär jag inbillar mig att jag hade från början. Varje gång jag passivt konsumerar förvandlas min kreativitet allt mer till något jag bara använder för att zappa, dregla och poppa popcorn.

Efter ett tag blir det outhärdligt. Tristessen lägger sig som en tjock hinna över tillvaron. Samma sak varje dag, efter ett idiotiskt manus som jag inte kan påverka. Men eftersom jag inte känner för att flytta ut i skogen och leva som unabombaren och käka vilda bär och döda harar försöker jag ändå. Jag protesterar. Läser "No Logo" och sätter upp Adbustersaffischer i tunnelbanan. Skaffar en helt ny rebellidentitet. Tar ett varv till i ekorrhjulet. Nya kläder att köpa, ny musik att lyssna på, organisationer och "nätverk" att vara med i, massa saker att vara emot och samma jävla fåniga parningslekar som överallt annars. Men den här gången känns det som om jag gör det för en "god sak". Men det gäller att vara på sin vakt. Alla revolutionära handlingar, gester och attribut blir också varor förr eller senare. Särskilt om jag är framgångsrik i min kamp. Risken finns att jag blir utsedd till "kändis". I en tevesoffa förvandlas mitt tidigare så allvarliga och uppriktiga engagemang till en fånig karikatyr, vars enda egentliga funktion är att lura de stackare som inte hann byta kanal innan reklampausen, att köpa en viss sorts schampo.

Men jag ger inte upp så lätt. Jag vet inte exakt var revolutionen kommer att starta, men jag inbillar mig att min gråa, trista vardag är en lämplig plats. Jag vet inte exakt när, men jag tror att nästa gång jag ligger hopkrupen under bordet och undrar om livet verkligen inte ska vara roligare än så här, är en lämplig tidpunkt. Jag reser mig helt enkelt upp och börjar skriva om det tråkiga manuset. Det är trots allt inte särskilt svårt att tänka sig andra sätt att vara, tänka och agera. Ta mina begär på allvar. Göra varje dag till ett experiment istället för en ritual. Ha så kul som möjligt medan jag gör det. Förena mig med andra i samma situation och riva ner skiten från grunden. Allt som gått att bygga upp går också att riva ner. Och det enda vi har att förlora är tristess, dåligt självförtroende och en oändlig massa konstgjorda begär.

VÄLKOMMEN TILL KUNSKAPSFABRIKEN

Under hösten lanserar vi projektet Kunskapsfabriken!

Vi gör det för att vi är trötta på skolan som fabrik. Vi gör det för att vi är trötta på ett utbildningssystem som i alla lägen tar hänsyn till marknaden, aldrig till oss. Vi är trötta på att vara kuggar i ett maskineri, vars syfte är att producera disciplinerad och flexibel arbetskraft. Vi är trötta på att vara produkten, att gjutas i formar som tennsoldater.
Vi är trötta på liv i ekonomisk misär.

Vi skaffar oss utbildningar som är nödvändiga för att klassamhälle ska fungera. Staten och privata företag profiterar på vårt arbete och kunnande; kvar för oss finns bara skulder hos CSN och en guldklocka vid pensionen om vi har tur.
Det var inte detta liv vi drömde om.

Vi är trötta på hyckleriet; trötta på att man påstår att utbildning är gratis – när vi vet att vi varje termin tvingas lägga ut tusentals kronor på litteratur som är nödvändig för att klara våra kurser, trötta på att försöka överleva på summor som ligger tusentals kronor under normala minimilöner, trötta på att efter våra utbildningar vara djupt skuldsatta för resten av våra liv.

Skolan är en fabrik!
Skolans huvudsakliga roll är att fostra lydiga arbetare, goda medborgare - skilja agnarna från vetet för att upprätthålla klassamhället. Detta genomsyrar hela läroplanen, alla kurser och skolböcker. Vi ska alla lära oss vår roll vid kunskapsfabrikens löpande band. Genom betygsystemet delas människor in efter vilken plats de ska få i samhället. Ett fåtal ska bli företagsledare, en lite större del ska göra karriär och få kvalificerade arbeten, men den största delen av eleverna blir arbetare utan status och förmåner.

Skolans roll är att disciplinera oss. Det är själva sättet vi lär oss på, formen för lärandet som är det viktigaste. Genom betygsystemet och närvaroplikt lär man oss att komma i tid, prestera så mycket som möjligt och inte ifrågasätta auktoriteter. Helt enkelt lär oss att bli sådana arbetare som det kapitalistiska systemet efterfrågar.

Gemensam kamp!
Vårt syfte är inte i första hand att ställa upp paroller och krav. Vi vill subversera och kommunicera. Vi vill utforska våra gemensamma möjligheter att agera som studenter. Att agera för att förbättra våra liv, och att agera tillsammans med andra grupper i samhället som kämpar som oss.

Kärnan i projektet Kunskapsfabriken är interaktivitet och kommunikation. Syftet är dels att skapa en plattform för studenter att kunna ladda upp och ner kurslitteratur,

för att i förlängningen göra universiteten och högskolorna gratis och tillgängliga för alla. Men också att underlätta kommunikationen mellan kämpande studentkollektiv runt om i landet.

Projektet är långsiktigt. Ingen av de målsättningar vi har kan nås över en natt. Syftet är inte billiga PR-trick - vi ska inte som 68:orna ockupera vårt eget kårhus utan hjälpa till att skapa förutsättningarna för att slå sönder det system som förvandlat utbildning, kunskap och – i förlängningen våra liv – till en handelsvara.

Bortom fabriken

Vi vill gå bortom den skola och det samhälle som säger utbildning men menar disciplinering, som säger gratis utbildning för alla men bygger slutna, isolerade elitskolor. Vi vill gå bortom skolan som fabrik. Vi vill ha en skola som är för oss, inte för kapitalet, en skola som är för alla - öppen, gratis och på våra villkor.

Detta kan endast ske genom vår egen självaktivitet som studenter och unga arbetare. Tillsammans är vi starka! Det här är bara början...

Kunskapsfabriken.nu

SUF krossade lönesänkarna på jobbjakt! Läs mer på sid. 6-7

Uppror i kunskapsfabriken. Sid. 12-14

Gratis undervisning innebär gratis litteratur. Sid. 23-25

En fraktion av det **Osynliga Partiet** ( )

Direkt Aktion är Syndikalistiska Ungdomsförbundets utåtriktade pressorgan och utkommer med minst 4 nummer/år. Direkt Aktion ges ut av Kulturföreningen Direkt Aktion. **Ansvarig utgivare:** Anna Nygård **Medverkande:** Ulf Slotte, Johan Persson, Erik Hjärtberg, Alice Jansson, m fl.

Illustrationer: Viktor Jonsson, Jesper Nilsson m fl.

ISSN: 1403-381X **Upplaga:** Nr 3/2006 2000 exemplar.

Årgång: 10 **Löpnummer:** 48–49

Adress: Direkt Aktion **Box 6507** 113 83 Stockholm

Kontakt: 08-673 11 15 **www.direktaktion.se** direktaktion@suf.cc

Tryck: Tryckeri AB Federativs

Att **prenumerera** kostar 100:- för 5 nummer, stödprenumeration 150:-. Institutioner prenumererar för 150:- för 5 nr. Sätt in pengarna på *Kulturföreningen Direkt Aktions* **plusgiro** 64 99 67-7.

Preliminär **utgivningsplan** - Nr 5/06 – 061201, Nr 1/07 – 070301

Deadline för Direkt Aktion 5/2006 är den 1 november

SUF sänkte jobbjakt.se

jobbjakt.se

Lönesänkning verkade vara en bra affärsidé tyckte jobbjakt.se...

I början av juli startades Sveriges första uttalade lönedumparsajt; Jobbjakt.se. På hemsidan förmedlades arbeten, men anställning fick man inte på grund av kompetens, utan genom att sänka sina löneanspråk. Hemsidan skulle få desperata arbetare att ständigt minska sina och andras löner genom att delta i en smaklös löneauktion. Kritiken från LO var inte nådig men i praktiken gjorde det rödgula fackförbundet inte mycket åt saken. Istället fick aktivister från SUF, RF och en mängd Osynliga rycka in för att stoppa hemsidan med metoder som visade sig långt mer framgångsrika än LO-fackens farsartade gnäll.

Jobbjakt fick redan från början mycket uppmärksamhet,

Varför vann vi mot jobbjakt?

Opinionsläget för Jobbjakt.se var redan från början kärvt, de enda som egentligen ställde sig upp och försvarade jobbjakt var Timbro. LO tog tidigt starkt avstånd från hemsidan, men motståndet var, i all sin brist på handlingskraft, snarare symboliskt än aktivt. Vår seger mot Jobbjakt var däremot fullkomlig; dess praktiska betydelse visserligen liten men dess symboliska betydelse desto viktigare.

Vi bör vara medvetna om att antalet arbeten som faktiskt förmedlas via Jobbjakt redan från början var väldigt få och hemsidans påverkan på arbetsmarknaden i stort därför mycket marginell. Och även om få arbetsköpare i Sverige idag bjuder in till *öppen* auktion så som Jobbjakt gjorde så finns det alltid lönekonkurrens med i bilden när en tjänst skall tillsättas, oavsett om arbetet söks via Jobbjakt eller platsbanken.

Även om LO gärna försvarar och upprätthåller en lögn om att vi på arbetsmarknaden idag inte konkurrerar med lönerna så är kollektivavtalen i bästa fall en lägsta botten för vad anställda kan kräva av sina arbetsköpare. När arbetsmarknaden dessutom ser ut som den gör idag; med hög ungdomsarbetslöshet och många desperata efter jobb så dämpas våra löneanspråk oundvikligen. Vinsten mot Jobbjakt var därför relativt liten med hänsyn till dess praktiska effekter. Men den symboliska och ideologiska segern är än viktigare.

Att en hemsida som Jobbjakt får existera och vinna legitimitet är nämligen ett enormt ideologiskt bakslag. Hemsidan underlättar att arbetare skolas in i ett sjukt konkurrenstänkade. Att sajten dessutom i princip fick agera ostört av (S) och LO var åtminstone i mina ögon spiken i kistan för en arbetarrörelse som inte står helt handfallen. Nu blev det trots allt inte riktigt så. Vi visade att vi inte är rädda för att bita ifrån oss när vi blir attackerade. Vi satte ned foten och såg till att stoppa hemsidan.

Och vi, de Osynliga, lyckades uppenbarligen bättre än LO-ledningen, trots deras miljoner medlemmar och hundratals miljoner kronor i kapital i ryggen. När vi firar den vinsten skall vi vara medvetna om att vi heller inte är ensamma i vår syn på LO som en mesig och tandlös organisation. En sifo-undersökning som SEKO presenterade under årets Almedalsvecka visar att 84% av LO-förbundens medlemmar tycker att facket är för vekt och måste våga stå upp för sina medlemmar. Därmed är utrymmet för vår politik enormt.

Vi är, de facto, det radikala politiska alternativet, och SAC-syndikalisterna är det radikala fackliga alternativet som LO:s medlemmar suktar efter. Möjligheterna för vår politik är större än någonsin, allt som krävs är att vi når ut med vårt budskap...

Text av *Jacob Ohlsson* i SUF Stockholm

Aktivister från Revolutionära Fronten besöker lönesänkarna i Jobbjakts hem

kanske mer än skaparna hade räknat med. Timbro och LO debatterade i TV och Hans Karlsson (s) gick ut med att konceptet Jobbjakt var "smaklöst". LO lovade att agera "kraftfullt" genom att kräva kollektivavtal på alla jobb som skulle förmedlas via sajten men i praktiken skedde inte mycket. I slutändan blev det enda praktiska resultatet av LO: s beskedliga klagosång att Jobbjakt införde en undre gräns på 50 kronor i timmen och introducerade "fast pris" på vissa arbeten, men bara om arbetsköparen valde det.

Reaktionerna blev desto starkare bland socialister. Många fantasirika förslag diskuterades på internet och en kampanj där aktivister registrerade sig och bjöd på Jobbjakts arbeten drog igång spontant. I denna veva valde syndikalistiska ungdomsförbundet i Stockholm att gå ut med en direkt uppmaning till att aktivt sabotera budgivningen. Genom att ständigt bjuda under varandra och parallellt med detta rapportera in svartjobb till polisen skulle lönedumpandet stoppas. När uppmaningen gick ut accelererade budgivningen snabbt, hundratals registrerade sig och lade "oslagbara" bud på allt ifrån barnpassning till att bli Linuxspecialist i Dubai.

Några dagar senare spreds kampanjen internationellt när pressmeddelandet översattes till engelska och publicerades på israeliska, lettiska, engelska och amerikanska forum samt skickades till hundratals vänstergrupper och e-postlistor världen över. Responsen var mycket positiv och snart deltog människor från Polen, England, USA och Grekland. SUF kontaktades av aktivister från hela världen för att hjälpa till med översättande av presentationer ämnade för Jobbjaktsabotage.

Efter att SUF:s sabotagekampanj officiellt startat gick Jobbjakt ut med ännu en nyhet, löneauktion – till den anställdes fördel. Arbetsköpare gavs nu möjlighet att bjuda över varandra för att få fatt i "rätt" person. Men då majoriteten av de arbeten som faktiskt förmedlas via Jobbjakt är städning och barnpassning kan vi anta att denna funktion inte användes i någon större utsträckning. Den officiella anledningen till förändringen sades vara "facklig kritik", ett motsägelsefullt påstående då facket och jobbjakt redan träffat ett avtal i och med minimilönen, vi kan anta att effekterna av sabotaget gjort sig gällande.

I slutet av juli släppte Jobbjakt en mängd statistiska uppgifter som visade på att de accepterade buden på sajten utgjorde en högre medellön än kollektivavtalens lägstanivå. Men det finns anledning att vara kritisk; hur många av dessa arbeten var till exempel egentligen vita? En av SUF:s medlemmar har "vunnit" fyra separata budgivningar utan att en enda gång erbjudits ett arbete med anställningskontrakt och vit löneutbetalning.

Samma dag som Jobbjakt-statistiken offentliggjordes trappades kampanjen upp ytterligare när SUF-Stockholm delade ut 1 000 flygblad i centrala Stockholm med uppmaningen att sabotera budgivningen. Samtidigt beger sig 20 personer från en annan socialistisk organisation, Revolutionära fronten (RF), hem till Vashal Nindal (en av fyra personer bakom hemsidan) för att överlämna ett kravbrev. I kravbrevet förklaras tydligt på vilket sätt Jobbjakt är en attack mot vår trygghet och säkerhet som arbetare. Redan dagen efter skickar Jobbjakt ett svar till RF som också riktar sig till resten av kampanjdeltagarna. I brevet meddelar Jobbjakt att om den utomparlamentariska vänsterns uppmaningar till sabotage mot sidan tas bort skall även budgivningsfunktionen på Jobbjakt.se upphöra. Den 7 augusti sänder Jobbjakt dessutom en skriftlig ursäkt till "RF, SUF, Osynliga partiet och alla andra grupperingar". I brevet meddelas att budgivningsfunktionen för arbetssökande nu tas bort. Och Jobbjakt håller sitt ord; samma dag försvinner budgivningsfunktionen, Jobbjakten tar slut och vår seger är ett faktum.

Text av *PJ. Krita*, SUF Göteborg

Stockholm 2006 - Hela stadens ungdomar är passiviserade av den kommunala Ung08-festivalen som arrangeras för att de som bestämmer i staden är rädda för vad som händer när 100.000 unga inte har något att göra sista veckan på sommarlovet. Alla stadens ungdomar förresten? Nej för 2006 finns...

08 FESTIVALEN

ARG08

I Stockholm saknar tusentals personer i Stockholm tak över huvudet, och siffran visar inga tecken på att sjunka. För oss unga är det ett helvete att hitta en egen bostad. Inte för att det inte finns, problemet är att vi inte har råd. Att bygga dyra lyxbostäder är mer lukrativt än att göra hus åt oss som verkligen behöver det. Företagens vinster går före våra behov och därför kvarstår bostadsproblemet.

Alla riksdagspartier säger sig vilja stoppa bostadsbristen, men ingenting händer. Visst slår de upp små hus på vartenda torg nu när valet närmar sig, men de hade inte tänkt att folk skulle bo i dem. Den saken skulle det dock bli ändring på. Flera fraktioner av osynliga partiet ( ) bestämde sig tillsammans med Stockholms Hemlösa att under parollen *Vi har inget val* ockupera valstugorna på Medborgarplatsen. För vad är hus till för, om inte för att bo i?

Samma vecka pågick en festival som kallas *Ung 08* i Stockholm. Där kan man spela TV-spel, köpa sockervadd och lyssna på Hip Hop. Dessutom försöker polisen locka förortsungdomar till polishögskolan genom att skriva AINA istället för POLIS på en polisbil. Allt för att förortskidsen ska förstå hur trevliga snuten är. De trevliga poliserna visade sig dock vara ganska bryska när SL skulle hålla tal om (o)säkerheten i kollektivtrafiken. Vi som var där och delade flygblad från *planka.nu* avvisades från platsen under hot om gripanden. På frågan om man fick åka AINA-polisbilen om man inte lämnade torget, fick vi dock inget svar. Genom Ung 08 tycker Stockholm stad att de gjort sitt för i år, nu förväntas vi vara glada och tysta ett år till. Men vi blir inte nöjda, trots att de anordnar ett jippo en gång om året. Därför bestämde vi oss för att ta saken i egna händer och göra en egen festival, ARG08 var ett faktum!

Samtidigt som valstugorna ockuperades förvandlade vi medborgarplatsen till ett enda stort festivalområde. Vi spelade kubb, anordnade en fotbollsturnering, visade piratbio (vad är bättre än en gratis biofilm utanför en av Stockholms största biografer?) och ställde upp en graffitivägg där folk fick skriva/måla vad de ville (en populär grej var att malla Osynliga Partiet-loggan eller SUF på sin skateboard). Vikväggar med texter och bilder om arbetsplatskamp, skolkamp, osynliga kamper m.m. sattes upp. På och runtomkring det ockuperade området hängde vi banderoller och flaggor. Dessutom uppträdde flera band och en ljudbil spelade musik. Hela torget blev en enda fest. Flera människor vi aldrig träffat kom och erbjöd sig att uppträda eller hjälpa till. Något vi givetvis uppskattade. Stödet för det vi gjorde visade sig vara stort.

Tyvärr hade bara Vänsterpartiet och Socialdemokraterna öppnat sina valstugor. Vänsterpartiet valde efter ett tag att överlämna sin valstuga till oss men sossarna vägrade. Då vi bestämt oss för att inte använda våld lät vi dem behålla stugan. Istället ställde vi våra vikväggar runt deras valstuga, de avskärmades på så vis från resten av torget. Polisuppbådet var från början stort, men det mattades snabbt av. Vi kunde genomföra vår aktion utan några större provokationer från deras sida.

Arg 08 pågick från tidig eftermiddag till sent på natten. Som avslutning visades *V for Vendetta*. Därigenom fick ett femtiotal personer uppleva Sveriges första piratbio. När filmen var slut valde vi också att avsluta ockupationen. Under dagen hade tusentals människor besökt området och tagit del av vårt budskap: Vi behöver någonstans att bo, och det är nu!

Ockupationen av valstugorna löste givetvis inga bostadsproblem, även om några hemlösa fick tak över huvudet för en natt. Ockupationen var snarare en tydlig markering mot att bostadslösheten ökar samtidigt som de som säger sig ha ansvar över situationen (politikerna) inte gör ett skit. Arg 08 minskade in missnöjet hos oss. Med Arg 08 visade vi att vi är många och jävligt arga.

Text av *Gustav* och *Hugo* i SUF Stockholm

Inför riksdagsvalet 2006 går debatten het om skolan. Folkpartiet och dom andra högerpartierna vill betygsätta uppförande och disciplin. Samtidigt vill vänsterpartiet avskaffa läxorna.

Vi tycker inte att skolan ska handla om att stöpa elever i en eller annan mall. Samhället ska inte styra vad som är god kunskap eller gott uppförande. Det är den fria viljan och kreativiteten som ska styra.

Direkt Aktion skrev om detta redan för ett år sedan. Vi tyckte att vi formulerade oss så bra redan då så vi publicerar samma text igen. Lätt redigerad. Håll till godo!

MEN... VAD SKA VI MED SKOLAN TILL?

Alla har olika intressen och olika premisser som vi har full rätt att utveckla och begagna oss av. Och de flesta människor är kreativa individer som lär sig för att de har ett genuint intrese eller behov av att lära. Vissa vill spela fotboll, andra är mer intresserade av datorer, naturen, böcker och miljoner andra saker. Men genom skolan och skolplikten tvingas vi lära oss vissa saker. Saker som någon uppifrån (staten faktiskt..) bestämt att du och jag, från vi är sex år gamla, ska lära oss. Kunskap som inte är som annan kunskap, utan är den kunskap som betraktas som god kunskap.

Kunskap som är så viktig att det är lag på att vi ska lära oss den. I skolan får man lära sig mycket saker som är bra att ha till mycket. Men skolans syfte i stort är att lära dig att vara en kugge i samhällsmaskineriet. Behövs det arbetare som kan vissa saker, kommer skolsystemet att anpassa sig till det. Expanderar datormarknaden och mediemarknaden uppstår nya behov på arbetsmarknaden och skolan anpassar sig genom att gymnasiet får nya program som inriktar sig på dessa områden så att fler ska lära sig rätt saker. Men skolan är inte intresserad av oss allihop. Den framtida arbetskraften ska inte bara skolas, den ska disciplineras, men framförallt också rangordnas. De som är bäst på att foga sig efter läroplaner och bäst visar att man tagit till sig den kunskap som förutsätts att man ska lära sig belönas med högsta betyg. De som klarar sig sämst får inga betyg, man förtjänar inte ens att deltaga på rankingskalan. Sedan kan näringslivet tävla om att locka de med bäst betyg till de bästa, mest välbetalda jobben. Så skapas klasskillnader och hierarkier.

Skolans syfte är inte att du ska lära dig. Den är till för att disciplinera dig och rangordna dig. Därför vill vi avskaffa skolsystemet, skolplikten och betygen. Vi menar att individens kreativitet skall ligga i grunden för ett utbildningssystem som skall möjliggöra för alla att lära sig på sina egna premisser, och skapa sig den framtid man själv är intresserad av.

Därför anser vi också att skolk och fusk är legitima medel i kampen i och mot skolsystemet. Genom att fuska lurar vi devisen om att kunskap går att mäta. Egentligen handlar betygsystemet bara om anpassning, och fusk om något är att anpassa sig och samtidigt undergräva rangordningen av oss. Genom närvaroplikt och hot om indraget studiebidrag skall vi lära oss att lyda och disciplineras inför vad som krävs av oss på en nio till fem-arbetsmarknad. Därför är det rätt att skolka, för att få tid att lära oss genom att syssla med det vi hellre skulle ha gjort om vi slapp skolan, och för att undergräva disciplineringen av oss. Det är vår rätt som fria individer!

Vi tror att de flesta elever som genomgår och har genomgått det svenska skolsystemet har fuskat och skolkat. Många kanske till och med har gjort karriär efter att ha fuskat sig till bra betyg. Vi tror inte heller att vi behöver förklara hur man gör för att fuska. Kreativa elever finner sina egna sätt att tillskansa sig så bra betyg som möjligt. Internet har också öppnat en helt ny möjlighet för fuskare, med databaser med färdiga uppsatser och tips och kommunikationsmöjligheter. Och vem har inte gått i en klass som kollektivt bestämt sig för att bojkotta en lektion eller en viss lärare?

Däremot är det först genom att fuska, skolka och kämpa tillsammans som vi som elever kommer att kunna sätta press på skolsystemet och dess representanter. Genom organisering i elevkårer och genom att agera tillsammans kommer vi att kunna spränga både skolan och betygsystemet.

Text av *DA-red.*
Tidigare publicerad i Direkt Aktion 4/2005

UPPROR
I KUNSKAPSFABRIKEN

- Från isolerade elever till kämpade kollektiv

I Februari 1999 hade Latinskolans elever, som är en gymnasieskola i centrala Malmö, tröttnat på och fått nog av kunskapsfabriken och de valde att kämpa för en drägligare tillvaro. I denna text intervjuas Pelle som var en av de många elever som satte sig på tvären mot kommunens nedskärningar och kunskapsfabrikens uppfostring.

Det fanns inte ens glödlampor till toaletterna **– strejken inleds**

Latinskolan drogs med ett stort budgetunderskott och hade legat på minus flera år i rad. Kommunen hade beslutat sig för att inte acceptera ytterligare underskott och ett besparingsprogram lades på skolan. Det blev snart märkbart för eleverna hur besparingarna slog. Eleverna fick börja ta med sig egna papper till lektionerna och proven så att lärarna kunde kopiera upp material och prov till dem. Glödlamporna började ta slut och på vissa toaletter var det så mörkt att de inte gick att använda. Pelle berättar att eleverna började bli riktigt förbannade på hur besparingarna drabbade dem. Klassen fick även flytta en del av sina lektioner till en av hälsomyndigheten utdömd lokal i en källare, det fanns till och med en skylt i lokalen som förklarade att det av hälsoskäl inte fick bedrivas skolverksamhet där.

Missnöjet ökade kraftigt hos eleverna, det var inte ett abstrakt missnöje utan ett ytterst konkret menar Pelle. Det började diskuteras att inte gå på lektionerna, elevrådet tog fasta på missnöjet och kontaktade SVEA[1], de beslutade att kalla till stormöte om skolstrejk.

Stormötet där strejkbeslutet skulle tas var välbesökt minns Pelle, beslutet om strejk togs med överväldigande majoritet av eleverna, någonstans runt 70 % – 80 % tycker han sig minnas. Det tillsattes en strejkkommitté där de som var

Strejkande elever demonstrerar med rödsvarta fanor i Malmö 1999. Bild från Direkt Aktion 2/1999

intresserade ställde upp frivilligt och godkändes av stormötet. Det bildades en strejkvaktsgrupp där Pelle och flera av hans vänner deltog. Som strejkvakt blev deras uppgift att vakta ingångarna till skolan, kontrollera så att inga lektioner genomfördes samt prata med intresserade förbipasserande. Något som förvånande Pelle var att han trodde att många elever skulle strunta i strejken och bara stanna hemma, men många av dem stannade kvar på skolan och var drivande samt målade banderoller och liknande. Det fanns dock en del som helt enkelt stannade hemma, men när det väl var stormöten för eleverna så dök de upp och deltog. Pelle menar att de flesta av eleverna faktiskt deltog aktivt på något sätt, även om de inte var på plats hela tiden.

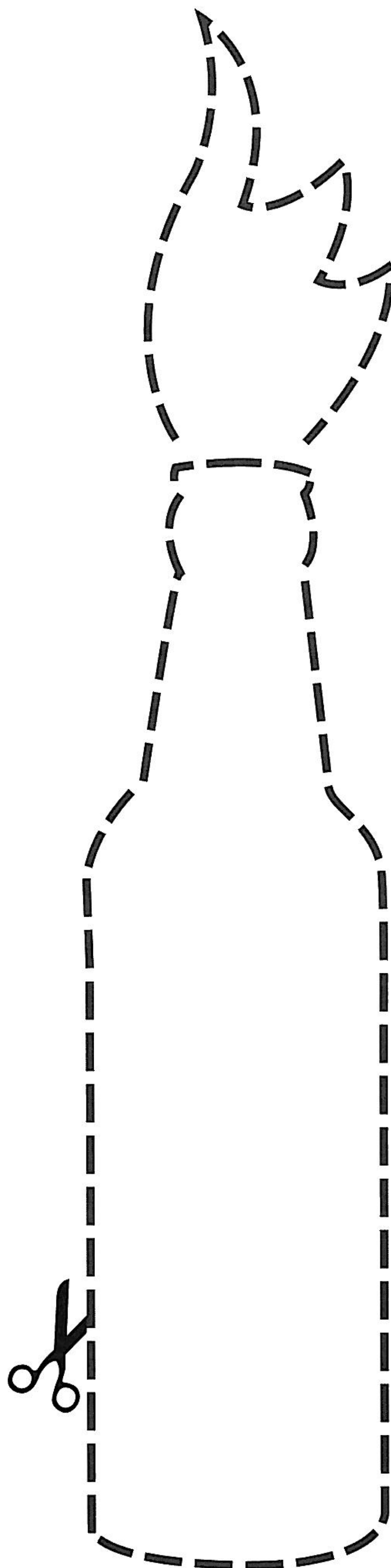
Lärarnas stöd till strejken

Lärarna var positiva till strejken och undersökte sina egna möjligheter att gå ut i strejk eller sympatistrejk men fick nej från sitt förbund och var tvungna att vara på plats i klassrummen. Lärarna bedrev dock ingen undervisning när de var där utan diskuterade situationen med elever och gjorde andra icke undervisningsrelaterade saker. Även rektorn var positiv till strejken och uttalade sitt stöd för strejken på stormöten. Här kan man göra en intressant koppling till Cleavers text (*Om skolarbete och kampen emot det* längre bak i samma tidning!) som tar upp lärarna som kämpande kollektiv inom skolan. Cleaver menar att lärarna kan fylla en stor roll om de uppmuntrar eleverna som aktiva subjekt i konflikten, men oftast förhåller sig lärarna passiva och avvaktande i konflikterna. Cleaver anser att det kan bero på den i skolsystemet inbyggda positioneringen som finns mellan elever och lärare [2]

Den enda egentliga konflikt som förekom enligt Pelle var i form av en lärare som inte sympatiserade med strejken och bedrev schemalagd undervisning ändå. Det fanns en badmintonklass på skolan och strejkvakterna fick reda på att det bedrevs undervisning för denna klass. Pelle och ytterligare några strejkvakter uppsökte lektionen för att kontrollera om det förekom strejkbryteri. Enligt Pelle så motiverade läraren lektionen med att det inte var lektion utan träning, schemat sa dock att det var schemalagd undervisning så strejkvakterna plockade helt enkelt ner näten. Eleverna accepterade avbrottet och tyckte det var rimligt att inte fortsätta lektionen medan läraren blev upprörd.

En kniv i ryggen

Strejken påbörjades en måndag och i slutet av veckan hotade skolverket med att dra in studiebidraget för de elever som fortsatte strejka. Det började då uppstå en viss motsättning mot strejken då elever började bli oroliga för att mista den lilla inkomst de hade. Vid en omröstning beslutades med knapp majoritet att strejken skulle avbrytas på fredagen. Pelle menar att elevrådsordföranden och några till i strejkkommittén hade börjat driva på för att avsluta strejken. Det skulle senare visa sig att delar av strejkkommittén hade haft ett egenintresse i att avbryta strejken då de på egen hand hade börjat förhandla med ansvariga politiker, utan elevernas och resten av strejkkommitténs vetskap. Förhandlingarna skulle innebära att eleverna avbröt strejken i utbyte mot lite mindre besparingar samt att rektorn skulle få behålla jobbet. Det hölls under slutet av strejkveckan en stor demonstration där alla gymnasieskolor förutom S:t Petri-skolan deltog. Pelle berättar att flera såg det som en tydlig markering från

S:t Petris sida och menar att klasstillhörigheten här blev tydlig då S:t Petri var av tradition sedd som en skola med större del överklass. Demonstrationen gick till stadshuset där politiker kom ut och pratade med eleverna och sedan fick representanter från strejkkommittén komma in och diskutera med politikerna. Pelle säger att i efterhand kändes det mer som ett spel för gallerierna med förhandlingen då det mesta redan var uppgjort mellan de i strejkkommittén som förhandlat bakom ryggen och politikerna.

Ni kan inte sätta er på oss – motståndet fortsätter

Om vad strejken gav för resultat säger Pelle att det blev mildare besparingar och de fick materialpengar så de slapp åtminstone ta med egna papper. Det tror han inte hade hänt om de inte reagerat och strejkat. Rektorn fick dock avgå trots den förhandling som förts. Den nya rektorn var en rektor som var känd för att få ta hand om skolor med dålig budget och ordna upp det genom nedskärningar och besparingar. Men framförallt så var den stora framgången med strejken enligt Pelle att eleverna började se sig mer som ett kollektiv som man inte kunde köra med hur som helst. När det blev tal om att splittra Pelles klass i tredje året så gick stora delar av klassen spontant ner till rektorn och tog upp frågan. Det var även snack om att strejka som klass men beslutet revs upp då klassen kollektivt motsatte sig beslutet. Cleaver menar att isolerade elever ofta inte kan uppnå mer än att ta sig igenom systemet och klara skolan medan kollektiv och enade elever kan skapa sig egna utrymmen och i viss mån sätta sin egen agenda.[3]

Pelle menar att man hade kunnat ta till ytterligare metoder för att skärpa motsättningen runt skolstrejken så att konflikten blivit tydligare och därmed troligen fått en fortsatt strejk med bättre resultat som följd. En ockupation av skolan diskuterades i samband med hotet om indraget studiemedel men man trodde inte att den skulle kunna genomföras då. I efterhand menar Pelle att det var naivt att det inte fanns stöd för en ockupation då man och hade byggt upp allianser med elever från andra skolor samt att det fanns ett stöd för idén bland eleverna på den egna skolan. Troligtvis hade en ockupation motverkat den känsla av maktlöshet som infann sig när hotet om indraget studiemedel uppenbarade sig. En ockupation hade enligt Pelle hade flyttat fram deras positioner istället för de defensiva förhandlingar som fördes.

Pelle menar att något han lärde sig under strejken var att inte lita på representanter efter det svek som uppvisades av elevrådsordföranden och delar av strejkkommittén genom att förhandla bakom ryggen på eleverna de skulle representera. Ett stort misstag var att man lät det uppstå den typen av ledarskikt som tyckte sig ha rätt att förhandla på eget initiativ.

Pelle tror att en del av förhandlarnas självpåtagna roll beror på att de hade kopplingar till ungdomsförbuden SSU och Grön Ungdom vilkas moderpartier satt i fullmäktige och helt enkelt var dem de förhandlade med.

Strejken visade enligt Pelle styrkan i att agera som kollektiv mot i det här fallet nedskärningar. När eleverna gick ihop och agerade hade de möjlighet att göra sin röst hörd och försöka stoppa det de ansåg missgynnade dem. Pelle menar att han har haft nytta av det tänkandet när han kommit ut i arbetslivet då han och hans arbetskamrater har kunnat ställa bättre krav på sin arbetsplats.

Resultatet av strejken var att eleverna lyckades hindra en del av besparingarna men även att de stärktes som kollektiv och skapade ett uttrycksmedel för att föra fram sina åsikter. Strejken påverkade de involverade, dels som jag skrev ovan med att de stärktes som kollektiv och gav ett kommunikationsmedel men även som i Pelles fall att han till viss del tappade tilliten till representativt företrädande. Troligen påverkar det unga och även gamla när representanter inte gör det dem är ålagda utan gör det som de själva anser bäst för kollektivet, utan att rådfråga kollektivet.

Text av *SUF Malmö*
Bilder från *Direkt Aktion 2/1999*

[1] Sveriges elevråd
[2] Cleaver, 2003, s.7-8
[3] Cleaver, 2003, s.6-7

Strejkande elever på Möllevångstorget i Malmö

Stay in school, Kids!

***Stay in school, kids* så uttrycker sig alltid de präktiga, moraliska förebilderna i populärkultur från USA.** Detta för att ungdomarna, inte ska skaffa barn och arbetarjobb, utan istället utbilda sig och bli något finare. Detta har också varit det offentliga påbudet i Sverige. En befolkning som utbildar sig blir kompetent arbetskraft, fler utbildningar innebär i sig fler arbetstillfällen, och medborgare som studerar syns inte i arbetslöshetsstatistiken.

Att alla kan och bör utbilda sig är en progressiv och radikal tanke. Det har också funnits en uttalad ambition att locka fler arbetare, kvinnor och invandrare till universiteten. Enligt en undersökning av Ungdomsbarometern är 42 % av invandrarungdomarna säkra på att de kommer att läsa vidare efter gymnasiet, medan bara 28 % av de svenskfödda ungdomarna är lika säkra. Universitet och högskolor finns över hela landet och inte bara i storstäderna. Där kapitalet inte längre förmår att anställa befolkningen kan staten ordna en universitetsutbildning för att hålla "bönderna" sysselsatta.

Högre utbildning innebär dock inte automatiskt karriärmöjligheter. Enligt fackförbundet SACO var 4,2 % av alla med minst två års eftergymnasial utbildning öppet arbetslösa eller hade plats i något arbetsmarknadsprogram i slutet av maj i år.

Vi är inte den mest högutbilade (sic) generationen någonsin för att vi vill vara arbetslösa. För att vi vill förnedras på arbetsförmedlingens söka jobb-kurser. Vi är den mest högutbildade generationen för att vi vill arbeta. För att vi vill vara en del av samhället. För att våra föräldrar sa att det var vägen till framgång. Vi är den mest lurade generationen någonsin. Så skriver Martin Karlsson i tidningen Tromb, vars ideologi helt och hållet verkar gå ut på att hata fyrtiotalister.

Samtidigt som akademiker går arbetslösa är industrin i skriande behov av arbetskraft. Det är helt enkelt för få som söker de industriinriktade gymnasieprogrammen.

Om nu akademisk bildning inte innebär ett lyft i karriären, så är det åtminstone ett sätt att skjuta arbetslösheten eller arbetarjobbet några år framåt i tiden, utvecklas som människa och träffa nya vänner. Den som saknar en fullständig gymnasieutbildning kan genom en tid på komvux jobba upp sig till behörighet för universitetsstudier.

Men möjligheterna kan snart försämras. På grund av rådande situation förespråkar både LO och moderaterna en utbildningspolitik som ska leda till att fler utbildar sig inom praktiska yrken.

Regeringen har nyligen beslutat att en minskad andel av de studenter som läst upp sina betyg på komvux ska tas in på högskolan. Anledningen är att allt fler använder sig av komvux för att komplettera gymnasiestudierna. Gymnasieeleverna ställs därför inför hårdare krav. När de gått klart sin utbildning ska deras betyg räcka för att söka in till högskolan, och den som läser upp betygen i efterhand på komvux kommer inte att kunna konkurrera med dem som gått vidare direkt efter gymnasiet.

Vidare vill regeringen att kommunerna ska erbjuda fler yrkesförberedande kurser på komvux i framtiden. De flesta komvuxelever läser teoretiska ämnen i dag, därför ska det bli fördelaktigare ekonomiskt för kommunerna att ordna yrkesinriktade kurser.

Ams-chefen Bo Bylund vill att Arbetsmarknadsverket mer aktivt ska styra ungdomarnas studieval så att de passar ihop med arbetsmarknadens behov. Så som han uttrycker sig handlar det mest om *stöd till skolan* och *information till eleverna*. Men med hårdare tider kanske det helt enkelt blir frågan om att den elev som vill spela blockflöjt på heltid istället måste utbilda sig till sjuksköterska eller byggnadsarbetare för att motsvara arbetsmarknadens prognoser.

Så stanna i skolan barn, den möjligheten kanske inte finns i framtiden.

Text av *Erik Hjärtberg*

OM SKOLARBETE OCH KAMPEN EMOT DET

Mitt arbete som först student och sedan lärare vid universitetet har både till form och innehåll formats av utbildningens klasspolitik. Idag som lärare har jag att göra med studenter, andra lärare, universitetsadminis trationen och övrig personal. Alla dessa förhållanden formas i sin tur av den allmänna politik som präglar den högre utbildningen och det kapitalistiska systemet, som universiteten skapades av och fortfarande fungerar inom.

Mitt arbete innehåller flera timmar i veckan, i klassrum och på kontor, ett direkt samspel med studenter. Rätt regelbundet arbetar jag tillsammans med andra lärare på universitetsnivå (i uttagningsenheter och fakultetsråd). Jag arbetar även regelbundet med universitetets övriga personal (från sekreterare och datasystems-operatörer till tjänstemän). Administrationens förordningar, regler och policys formar inte bara de direkta interaktionerna (genom påförandet av en hierarki, splittring, arbete osv), utan verkar också genom det ständiga kravet på fortsatt forskning och publicering, som lönen och förmåner nästan uteslutande baseras på. Logiken kanske inte är "publicera eller försvinn", men helt klart "publicera vad vi vill, där vi vill - annars tvingas du ut i marginalen med minimal lön och utan förmåner".

Som student på 60- och tidiga 70-talet började jag studera det som då kallades revisionistisk historia och kritisk socialteori. Så småningom började jag komplettera med Karl Marx skrifter, eftersom den historia och teori som jag på den tiden fick lära mig inte passade särkilt bra för att för att förstå dåtidens händelser (medborgarrättsrörelsen, USAs storstadsuppror, Vietnamkriget och 60-talets "kulturrevolution") som jag ibland deltog i men alltid höll ögonen på.

Som lärare lär jag ut Marx eftersom jag anser att hans grundläggande analyser trots att de formulerades för länge sedan (1840-1880) fortfarande är mycket användbara för att förstå och handskas med dagens värld och dess konflikter; från krig och motsättningar kring etnicitet, kön och miljö till skolan, studenters och lärares arbete. Som man kan förvänta sig använder jag därför bitar ur Marx teorier inte enbart för att analysera större sociala frågor utan även mitt och mina studenters dagliga arbete och kamper.

Enligt min läsning av Marx måste man se universitetet som en fabrik inom ramarna för en större social fabrik, att samhället i stort kan liknas vid en fabrik då dess institutioner, inklusive den högre utbildningen, har formats av affärsmän och makthavare för att producera och reproducera

kapitalismens sociala relationer. Skolan-som-fabrik är skapad för att producera det Marx kallade "arbetskraft", viljan och förmågan att arbeta och att forskningsresultatet på universitetsnivå är direkt användbart för privat näringsliv och staten. Trots de seglivade ideologiska påståendena att skolan syftar till personlig utveckling och formandet av medborgare som är förmögna att delta i ett demokratiskt samhälle, är dess syfte i verkligheten snarare det motsatta. Enda från dagis till universitetsstudier är skolans uppgift att förvandla människor till arbetare, människor med snäv utbildning som disciplinerats att göra det de blir tillsagda, när de blir tillsagda, för resten utav deras liv och i tron att de lever i den bästa av världar. Självklart gör många motstånd. Skolan är därför en terräng präglad av kamper och en marxistisk analys kan hjälpa oss att förstå dessa kamper och hur man kan delta i dem.

Jag kommer här att fokusera på lärares och studenters arbete, och deras interaktion med varandra. Jag kommer först att beskriva och analysera vad jag och andra lärare förväntas göra, vad studenter förväntas göra, och hur vår relation till varandra förväntas vara. Precis som Marx gör i "Kapitalet", beskriver jag arbetets natur och dynamik i enlighet med kapitalets logik, en logik som dominerar universitetet, dess struktur och hur det förväntas fungera. Därefter kommer jag att diskutera hur den logiken kan spricka, och faktiskt ofta spricker, då vi som lärare och studenter kämpar emot den, då vi kämpar för att använda vår tid och energi på andra sätt och kämpar för att inte förlora, eller för att skapa, frihet och autonomi.

Lärare i arbete

Både i skolan och vid universitetet låtsas îlärareî generellt "undervisa", medan administrationer låtsas kunna skilja "bra" lärare från "dåliga". Alla de tre grupperna har således övertagit en illusion, men medan den illusionen kan vara användbar för de administratörer som ägnar sig åt att söndra och härska bland sin personal och sina studenter, är den förödande för dem som verkligen försöker undervisa. För ingen kan i själva verket undervisa. Allt en lärare kan göra är att underlätta för studenter att lära sig. Lärare kan föreläsa och plocka fram material kring olika ämnen, men om studenterna lär sig något från de föreläsningarna eller studiematerialet beror helt och hållet på dem själva. Mycket av frustrationen kring "undervisningen" kommer ur denna illusion. Lärare samlar material, förbereder en studieplan, håller föreläsningar och är sedan förskräckta över hur dåligt studenterna presterar på proven. Som en konsekvens tror vissa lärare att de är misslyckade och tar ut frustrationen på sig själva i form av dåligt självförtroende och tvivel. Andra, förmodligen de flesta, klandrar studenterna och tar ut frustrationen på dem i form av bristande tålamod och förakt.

För att lärande ska äga rum måste studenter integrera ny kunskap och förståelse in i deras redan existerande ramverk av kunskap och förståelse. De måste ta det som är nytt och undersöka om och hur det passar ihop med det de redan tror sig veta och förstå. Om det inte passar måste de komma fram till vad som ska rättas till; vad de trodde sig veta eller förstå, eller vad de just upptäckt. I direkta personliga möten kan lärare, när de presenterar ny information, ny idéer eller infallsvinklar, försöka att i sin presentation anpassa sig till vad de uppfattar är en individuell students kunskaper och förståelse. Men även där är det i slutändan bara studenten själv som kan göra jämförandet, kontrasterandet, utvärderandet och integrerandet som är nödvändigt för att ny kunskap ska bli en del av deras förståelse av världen. Men i stora klasser är det omöjligt för någon "lärare" att göra detta. De kan utvärdera sina "åhörare" och försöka att anpassa sina föreläsningar till dem, men för det mesta kommer de att presentera saker på sätt och genom att använda ord som inte passar behoven hos de flesta individer. Skolan är inte organiserad för att ta dessa situationer i beaktning. De är tvärt om organiserade på ett sätt som underminerar varje försök från lärarens sida att underlätta för studenter att lära sig, och varje försök studenter gör för att lära sig.

Eftersom jag befinner mig i denna omöjliga situation har jag blivit tvungen att ställa mig själv frågan: "Vad är jag och andra lärare förväntade att göra i vårt arbete gentemot studenter?"

Betraktar jag det ramverk inom vilket jag förväntas "undervisa", har jag blivit alltmer medveten om och obekväm med hur den fundamentala uppgiften i det arbete som jag betalas för att utföra är påförandet av arbete och arbetsdisciplin. Det huvudsakliga verktyget för detta är betyget. Universitetsadministrationens förväntningar är att jag ger höga betyg till studenter som arbetar hårt, låga betyg till studenter som inte gör det, samt att underkänna de som vägrar utföra en ansenlig del av det arbete som förväntas av dem. Som lärare är min uppgift att producera och reproducera arbetskraften, för att använda Marx begrepp.

Med George Caffentiz termer ur uppsatsen "Arbete/energi-krisen och apokalypsen" förväntas jag spela rollen som "Maxwells demon"; sorterande ut de dåliga entropistudenterna från de bra, ge höga betyg till de senare eftersom de visat sin vilja och förmåga att arbeta och låga betyg till dem som antingen inte kan eller vill utföra det arbete som krävs av dem. Min sista uppgift som jag förväntas göra i förhållande till studenterna är att leverera information om deras entropinivå, till vilken grad de är beredda att låta sin energi vara tillgänglig för det arbete kapitalet behöver verkställt.

Även om det förekommer att betyg baseras på aktivt deltagande i klassrummet, är det vanligtvis baserat på utförandet av vissa specifika uppgifter, som uppsatser och prov. Detta utförande avspeglar tidigare utfört arbete (studier, forskning), som inte utvärderats eller betygsatts. Eftersom påförandet av betygen är helt och hållet oundvikligt, i bemärkelsen att jag antingen sätter betyg eller förlorar mitt jobb, så gör jag det. Fullt medveten om betygens alienerande effekt, försöker jag samtidigt att vara så klar och tydlig som jag kan med mina studenter om den klasspolitik som medför påförande av arbete och betyg. Jag diskuterar med mina studenter denna nyckelkomponent i det arbete jag förväntas utföra och de problem det innebär för såväl dem som mig.

Mellan de periodvisa utvärderingar som betygen baseras på förväntas jag även påföra mina studenter arbete på ett mer regelbundet sätt. De huvudsakliga verktygen för detta är påförandet av arbete i klassrummet samt arbetsuppgifter att lösa utanför klassrummet. För studenterna innebär detta först alienationen i klassrummet och sedan arbetsdagens förlängning utanför klassrummet. Klassrummet är den huvudsakliga plats där vi kollektivt interagerar; det är ett utrymme (en arbetsplats) och en uppsättning beteenden (arbete) som jag och mina studenter sysslar med.

och kampe emot De

Det typiska universitetsklassrummet har två viktiga finesser för att strukturera påförandet av arbete på såväl lärare som studenter: Först och främst dess fysiska utformning, som oftast är orörlig och skapad för att upprätthålla en hierarkisk och antagonistisk maktdelning mellan lärare och studenter, och sedan klassernas storlek som har samma syfte. Den fysiska utformningen av klassrummet är designad utifrån antagandet att lärare föreläser och studenter lyssnar. De flesta klassrum är utrustade med ett podium, en kateder eller med största sannolikhet åtminstone någon form av scen där läraren kan tala och röra sig fritt. Studenterna är däremot placerade som passiva åhörare i stolar och bänkar, vanligtvis fastskruvade i golvet och orörliga. Det typiska stora antalet studenter i varje klassrum (vanligtvis mellan 50 och 500) är skapat för och leder alltid till att det är en aktiv lärare som föreläser och passiva studenter som lyssnar.

En avgörande del av grundskolelärarens dagliga arbete består i påförande av ordning (genom att tvinga elever att sitta stilla, att vara tysta så till vida de inte getts en tillfällig rätt att tala, att be om tillstånd för att gå på toaletten). I universitetens klassrum förutsätts denna ordning redan vara självklar, så den huvudsakliga metoden för påförandet av arbete här istället begränsandets av studenters roll till att vara mestadels passiva åhörare vid föreläsningar med strikt begränsade möjligheter att ställa frågor. Föreläsningarna är i sin tur organiserade och planerade av läraren så att innehållet och presentationen helt och hållet påförs studenterna. Denna planering av varje kurs är ett delmoment i en större plan, dvs läroplanen, vars innehåll och ordningsföljd helt och hållet bestäms av läraren. Studenter är därför tvingade att välja en eller annan ordningsföljd av "studier/föreläsningar" som alltid utformats av någon annan.

Klassers storlek, klassrummets organisering samt nödvändigheten av att påföra arbete och betyg tenderar, som antytts tidigare, att reducera lärares "undervisning" till föreläsningar. Föreläsningarna är något som i grund och botten är ett uppträdande, ett skådespel utformat för att i sämsta fall testa gränserna för hur mycket studenterna kan kränkas och i bästa fall inspirera. Medan vissa frågor kan tolereras eller till och med uppmuntras, är tiden i klassrummet i huvudsak avsedd för ordnade föreläsningar på dagens tema inför studenter som lyssnar, antecknar och undrar vad av föreläsningsmaterialet som kommer att komma på nästa tenta. Det innebär att vårt arbete är påminner om, men är mycket värre än, en underhållare framför en betalande publik.

När jag kommer in i klassrummet en ny termin möter jag alla typer av studenter: de som är där för att de är genuint intresserade av ämnet, de som önskar att de var på vilken annan plats som helst på jorden förutom i klassrummet, de som är redo och villiga att få ut så mycket som möjligt av kursen och de som kommer att göra ett absolut minimum av arbete för att få det betyg de anser är acceptabelt. Oavsett deras attityd vet jag att relationen mellan den aktiva föreläsaren-betygsättaren och den passiva lyssnaren-betygsatta är strukturerat för att skapa antagonism: jag måste påföra arbete och betyg och studenter lider av det påförandet, oavsett om det är villigt eller bittert.

Vad gäller rutinmässigt hemarbete, prov och utvärderingar, kan arbetets dynamik förstås i enlighet med Marx analyser av ackordsarbete. Betyg ger ofta föraningar om framtida inkomster/lön (ju högre betyg desto högre avlönade jobb), vilket studenterna snabbt inser. Betyg sätts inte med hänsyn till antalet arbetade timmar (som timlön) utan med hänsyn till antal producerade enheter (prov, uppsatser) och här spelar jag inte enbart rollen som uppdragsgivare utan också som kvalitetskontrollant. Som Marx påpekar i Kapitalet angående ackordslön (band 1, kapitel 21) är det fina med ackordssystemet ur ett kapitalistiskt perspektiv, inte enbart att det döljer exploatering och uppmuntrar konkurrens, utan också att det inte förutsätter konstant övervakning, enbart kvalitetskontroll. Genom att hålla ackordet lågt (antingen ekonomiskt för produktion av varor, eller betygsmässigt för proven, uppsatserna och kurserna) innebär det att arbetare/studenter tvingas påföra sig själva arbete. Precis som chefer och förmän i fabrikerna föredrar ackordslöner för att garantera billig disciplin, eftersom arbetare då tvingas arbeta hårt och länge för att producera de enheter som krävs för en lön att leva på, har administrationen vid universiteten på samma sätt upptäckt att betyg är ett utmärkt verktyg för att få studenter att arbeta hårt och länge själva, utan direkt övervakning (exempelvis i studentrum eller bibliotek).

Jag vet själv att det effektivaste sättet att påföra studenter extra arbete är att till exempel ge dem uppsatser och hemtentor utan begränsningar i sidor eller tid. Vissa kommer att spendera ett extremt antal timmar med hårt arbete för att få ett bra betyg. Att låta dem skriva en salstenta på lektionstid (begränsat till säg en timme) kommer att innebära mycket mindre arbete, även om många spenderar mycket tid för att förbereda sin inför provet.

Jag vet också att universitetet övervakar mig (och andra lärare) för att avgöra exakt hur mycket arbete vi påför våra studenter. Det sker regelbundet genom att hålla ett öga på kursplanen och metodiskt genom att hålla ordning på hur vi delar ut betyg. Universitet där jag arbetar för statistik terminsvis över betyg. Man registrerar samtliga betyg för att kunna generera statistik över hur många "A", hur många "B", och så vidare, som universitetet delar ut. När det blir dags att överväga en befodran plockar den kommitté som

ansvarar för dessa ärenden fram en liten svart mapp som innehåller denna statistik för varje lärare, för varje kurs, för varje termin för att se huruvida läraren påför sina studenter tillräckligt med arbete. Detta kan mätas genom distributionen av betyg. Ju fler "A" och ju färre "F" en lärare ger ut, desto mindre disciplin förväntas han eller hon upprätthålla. Om man med tiden kan upptäcka en ökande procentuell andel höga betyg antas läraren bidra till en inflation av betygen (och den aktuella lärarens "A" antas då förlora i värde, som en valuta under en period av inflation, en inflation som i detta fall indikerar arbetet hos läraren och dennes studenter). Å andra sidan, om en lärare med tiden ger färre och färre höga betyg antas denna skapa en deflation av betygen. Ett år gav Dean of the College of Liberal Arts en permanent 1000 dollars löneökning till ett antal lärare som på detta sätt identifierats som "betygsdeflatorer". Sådan typ av praktik sätter naturligtvis en stor press på lärare att vara hårda med disciplinen, att påföra sina studenter mycket arbete. Helt uppenbart blir resultatet en ökad antagonism mellan studenter och lärare. I en sådan kontext blir jag aldrig förvånad när några studenter bli galna och har ihjäl sina lärare, eller att så många lärare har ett sånt förakt mot sina studenter (som på detta sätt rationaliserar deras annars obehagliga uppgifter av selektion, belöning och straff).

Till de aspekter av läraryrket som redan nämnts borde också tilläggas det extra arbete som tillkommer för de lärare som försöker undervisa mot strömmen, som förser studenter med material och möjligheter för kritiskt tänkande och tar en diskussion om begränsningarna och alternativen till kapitalismen. Ett sätt att minimera den tid och energi man lägger ner i jobbet är just att "undervisa efter boken", oavsett hur tråkigt det må vara för studenterna (speciellt på introduktions- och mellannivåerna är skillnaderna mellan olika läroböcker små eftersom deras kommersiella utgivare kräver att de ska skrivas för den största möjliga marknaden). Men att undervisa enligt läroboken innebär för det mesta att lära ut en uppsättning idéer som är utformade för att producera och reproducera den typ av arbetskraft som kapitalet efterfrågar. Att undervisa "utanför" läroboken innebär ett omfattande arbete med att söka efter, sortera och gallra bland texter och resurser som kan erbjuda synsätt som är annorlunda än och kritiska till de perspektiven som presenteras i standardiserade läroböcker.

Jag ska också peka på konsekvenserna för undervisningen vid så kallade "forskningsuniversitet", där administrationens tonvikt ligger vid forskning och publicering. Vid sådana universitet, och jag är anställd vid ett sådant, ges befodringar och löner helt och hållet på basis av forskning och publicering. Detta innebär att vi som undervisar befinner oss under en konstant ekonomisk press att rikta vår uppmärksamhet bort från undervisningen och istället mot forskning, sökande av forskningsanslag, skrivande och publicering. Rent konkret innebär det en press att ägna mindre tid åt att förbereda kursmaterial och föreläsningar, mindre tid åt undervisning, och för att hitta sätt att överföra allt mer av arbetsbördan på studenterna - allt med resultatet att alienationen och antagonismen mellan studenter och lärare ökar. Det är värt att påpeka hur vi lärare påförs arbete på ett sätt som påminner starkt om det sätt vi själva förväntas påföra arbetet på studenter. Vi befinner oss inte under konstant övervakning utan är istället precis som studenterna underkastade ackordsarbetets och ackordslönens logik. Eftersom befodran och löneökningar är beroende av publicering, och publicering sker i konkurrens och kvalitetskontrolleras genom anmälningar och recensioner befinner vi oss under press för att ägna mycket tid och energi åt vår forskning och åt att producera artiklar för publicering. Saker är organiserade för att garantera att vi påför oss själva stora mängder arbete. Denna press kan vara så intensiv att den leder till en arbetskvantitet som underminerar inte bara vår undervisning utan också över huvudtaget vår hälsa, våra familjer och relationer till andra människor.

Även om det nuvarande systemet för högre utbildning skenbart erbjuder flera månader av semester (över jul, sommar, påsklov osv) har pressen ofta effekten att lärare avstår från ledig tid för att fortsätta att arbeta med sin forskning, sitt skrivande och sina försök att bli publicerad. Detta stämmer i ännu högre grad för lärarassistenterna utan fast anställning, som de väl får en anställning hamnat så djupt i den alienerande konkurrensen lärare emellan att de fortsätter att jobba i all evighet för vidare befodringar, forskningsanslag och löneförhöjningar.

Studenter i Arbete

Med de strukturer och de beteendemönster som förknippas med dessa strukturer, inser studenterna i klassrummen att det enda de har gemensamt är vad Sartre kallade en "seriegrupp", det vill säga en grupp människor där det enda gemensamma är att de är tvungna att sitta på samma föreläsningar, vara utsatta för samma prov och betygsättas av samma lärare. Med Marx termer konstituerar de ett moment som arbetarklass i sig, definierade genom deras gemensamma erfarenhet av att få arbete påfört sig.

I klassrummet kan studenter finna sig kollektivt roade, eller ännu vanligare, utsatta för tråkiga föreläsningar på teman som de bara på ett ytligt sätt själva valt. Medan ett fåtal lärare är underhållande, och ännu färre inspirerande eller provocerande, har det stora flertalet gjort mycket lite för att förbereda föreläsningar utan repeterar i stort sätt läroboken, som ett resultat av den press de befinner sig under. Detta gör föreläsningarna till enformiga repetitioner av redan välkänt material, vanligtvis inte ens värt att anteckna. Om studenterna har initiativet att gå bortom att bara lyssna, och faktiskt tänka och fråga ut föreläsaren (och i någon utsträckning tar över kontrollen över arbetsprocessen) kan de få ut mer av föreläsningarna men riskerar samtidigt att hånas eller nonchaleras av osäkra eller auktoritära lärare. Studenterna försöker uppenbarligen undvika sådana lärare, men med så många obligatoriska kurser är det inte alltid möjligt.

Med erfarenheter av inte bara auktoritära lärare utan också studenters hån av "dumma frågor" förblir de flesta studenter tysta, och varken ställer frågor eller ifrågasätter av det som sägs. De ansträngningar som görs för att förstå och ta in det aktuella materialet sker privat och i tystnad. På de allra tråkigaste föreläsningarna följer många den gamla traditionen av att sitta långt bak i klassrummet där de kan sova, läsa tidningen eller plugga inför andra kurser.

Att lyssna på föreläsningar må vara en mer eller mindre kollektiv erfarenhet, men prov och betyg är nästan alltid individuella, och där betraktas samarbete som fusk. Varje individuell student måste göra proven själv, och alla ges sedan individuella betyg. Eftersom sådana saker som avgifter för specialiserade program, akademiska stipendier, intagningar till skolor och framtida jobbmöjligheter åtminstone till viss del hänger på betygen är det sällan studenter intar en

avslappnad eller nonchalant attityd inför att skriva tentor och betygsättas. Tvärt om är perioderna innan tentorna ofta fyllda av stress och varierande grad av ångest. Den stress som många studenter upplever kan ibland ge allvarligare fysiska efterverkningar.

Eftersom studenter (och lärare) är vana vid idén med en betygshierarki och inbördes rangordning, främjar betygsättningens strukturer konkurrens. Det är inte bara en fråga om att studenter uppmuntras att förstå studieämnet och få bra betyg, de måste få ett bättre betyg än personen i bänken bredvid. Dragen till sin extrem kan konkurrensen ge upphov till alienerade beteenden, som en individualistisk vägran att hjälpa andra av rädsla för att underminera sin egen position i hierarkin. I synnerhet ekonomilärare brukar lära sina studenter att vara vaksamma på "gratissnyltare" som försöker utnyttja deras arbete. Ett annat exempel är den förbittring många studenter uppvisar mot de få som under föreläsningarna ställer frågor i syfte att tillfredsställa sina egna specifika intellektuella behov. Denna förbittring kommer ur uppfattningen att frågorna "går ifrån ämnet" och på så vis tar upp tid av den föreläsning som förhoppningsvis ska lära dem det som är nödvändigt för den kommande tentan.

Utöver de prov som är specifika för varje kurs, utsätts studenter i allt större utsträckning för olika typer av standardiserade diagnostiska prov. Dessa prov som ofta kommer under kritiska övergångsperioder för studenter, förknippas i ännu större utsträckning med en pressande konkurrens än proven i de enskilda kurserna.

I allt detta kan vi se de olika former av alienation som Marx talade om: alienation från arbetet i sig (studera vad du blir tillsagd att studera på det sätt och i den ordning som någon annan kräver, istället för att följa dina egna intellektuella behov), alienation från arbetets produkt (arbetskraft eller möjligheten eller viljan att arbeta blir enbart något du gör för att din lärare eller framtida arbetsgivare kräver det, istället för någonting du gör för att tillfredsställa dina egna behov individuellt och samhälleligt), alienation från andra arbetare (konkurrens mellan studenter och antagonismen mot lärare, istället för samarbete inom ett ramverk av kollektivt självdefinierat lärande) och slutligen alienering från sitt "artväsen" (avsaknaden av frihet att förverkliga sitt självbestämda samhälleliga varande, både individuellt och kollektivt).

Som just påpekades avseende proven, orsakar denna alienation studenterna allvarlig skada. Isolationen, avsaknaden av kontroll över sina liv och främlingskap inför varandra bidrar till personlig misär, en desperat vilja att delta i självdestruktiva beteenden för att nå social acceptans, ätstörningar och i vissa fall självmord eller dödsmisshandlar. Universitetens rådgivningar och studenthälsan är ofta överfulla av studenter som knappt håller huvudet ovanför vattenytan. Trots att skolans alienering sällan ensamt skapar dessa problem är de ofta starkt bidragande, och ofta den droppe som får bägaren att rinna över.

Denna alienation skapar två uppenbara former av antagonism. Den första är antagonismen mellan studenter som har att göra med alienationen emellan dem, som kan ta sig utryck i allt från personliga konflikter till kollektiva rasistiska eller sexistiska beteenden. Den andra är studenters antagonism mot de av oss som är lärare, som är deras omedelbara uppdragsgivare, som påför dem alienerande arbete och allt som associeras med det, som agerar som reflexive förmedlare som definierar studenterna för sig själva genom betyg.

Dessa ytliga antagonismer döljer så klart de djupare; det vill säga antagonismen mellan studenterna och de institutioner som påför betyg och kräver av oss lärare att påföra arbete. Eller den antagonism mellan lärare som ser oss tvungna att påföra arbete och ådra sig studenternas antagonism och de institutioner som gör detta till en integrerad del av vårt jobb. Dessa former av antagonism förblir ofta dolda då påförandet av arbetet är organiserat på ett så avledande sätt att studenter sällan inser den institutionella pressen på lärare och att lärare som accepterar universitetets organisation blir blinda inför dess alienerande effekter för studenterna och enbart upplever deras antagonism som utslag för ansvarslös lathet.

I den nuvarande perioden i många länder, inkluderat USA (och utifrån vad jag förstår också Storbritannien efter Thatcher) befinner sig studenter under en allt större press att arbeta både hårdare och längre, att både utöka deras arbetsdag och intensifiera den (två klassiska kapitalistiska strategier vanligtvis associerade med absolut- och relativt mervärde). Vad avser studenters sammanlagda tid vid universitetet är de även här utsatta för en ökning i arbetstempo, och då inte enbart genom att de tvingas att arbeta fortare och hårdare utan också att de får mindre frihet att ändra inriktningen på sina studier och att ta en paus i studierna. De befinner sig under trycket att välja ett program, genomföra det så snabbt som möjligt och straffas (även ekonomiskt) om de avviker från den vägen.

Eftersom situationen är så full av alienation vill många studenter minimera misären genom att åtminstone bli underhållna: de föredrar att föreläsningar är roliga, stimulerande och kanske till och med inspirerande. De vill självklart också att så lite arbete som möjligt avkrävs dem, att det arbetet är lätt att genomföra och belönas rikligt. De vill, vilket är helt rimligt, ha de minst avskyvärda arbetsförhållandena som är möjliga. De vill inte att jag ska vara någon tråkmåns utan en Seinfeld, med smarta och kvicka repliker, eller en Robin Williams, kapabel inte bara till roliga kommentarer utan också en inspirerade, upplyftande retorik. Faktum är att många accepterar en utomordentligt stor arbetsbörda utanför klassrummet om jag bara är tillräckligt underhållande i klassrummet, vilket effektivt flyttar arbetsbördan från dem själva (av att hantera tråkiga föreläsningar) till mig (producerandes underhållande föreläsningar). Pressen är därför på mig att hantera det arbete som är nödvändigt för att möta de förväntningarna, eller hantera ett klassrum fullt av folk vars önskningar inte tillmötesgås. I vilket fall innebär arbetet att hantera det som är en strukturerat att vara en antagonistisk situation.

Till denna allmänna situation av antagonism och alienation måste vi också lägga till etnicitet och kön, precis som i resten av samhället. Vissa studenter är utsatta för ytterligare tryck antingen från andra studenter eller från deras lärare. Grymheten är lika kända att komma från vissa studenter som det rovdjursliknande beteendet hos vissa lärare, i båda fallen är det huvudsakligen studenter som är måltavlan.

Ovanstående är observationer av arbetets organisering och dess konsekvenser inom universitetet som en arbetsplats, med fokus på studenter och lärare. (För att få en mer komplett förståelse för klassammansättningen i utbildningsindustrin och dess fabriker måste vi också så klart undersöka arbetet och konflikterna emellan föreståndare eller chefer och

anställda på enskilda institutioner, i och av dem själva samt i förhållande till studenter och lärare. Vi måste också undersöka de övergripande hierarkiska strukturerna hos de sammantagna institutionerna som utgör den "högre utbildningen" och deras förhållande till resten av den sociala fabriken.)

Elevernas kamp

Låt oss nu vända blicken från hur saker och ting är tänkt att fungera till hur elever och lärare kämpar mot arbetet som de påförs och de situationer och mekaniker som påförandet av arbetet innebär. Med Marx ord kommer vi nu att undersöka elever och deras lärare som klass-för-sig istället för klass-i-sig. Låt oss börja med eleverna, precis som tidigare. Jag har själv lagt 20 år av mitt liv på studier: 12 år i grundskolan, fem år som universitetsstuderande och ytterligare fyra år som doktorand.

På universiteten ställs enskilda studenter inför kurser, lärare och det arbete som lärarna försöker påföra eleven. Eleven är som individ långt ned i makthierarkin. Därför har de små möjligheter att göra motstånd utöver ren frånvaro (skolk eller att rent fysiskt såväl som mentalt hoppa av skolan) eller andra samhälleligt isolerade sätt. Min erfarenhet är att få enskilda elever har modet att öppet ifrågasätta sättet som lärare organiserar kursplanen, undervisningen, betygen eller de sätt på vilket studenter behandlas. Det är även sällsynt att hitta studenter med tillräckligt stark självmedvetenhet och egen intellektuell agenda för att kunna göra det som situationisterna kallade îdetourneringî, att omvandla en underordningens mekanism (skolans påförande av arbete) till en bas för deras egna och självständiga intellektuella utveckling.

Inte helt oväntat prioriterar många studenter att skaffa sig vänner och skapa nätverk för flykt bort från isoleringen och klassrummets alienation, för att få ut något roligt av sin vistelse på universitetet. I vissa fall bildas nätverken i klasserna i och med att studenter hjälper varandra att klara av arbetsbördan genom att plugga tillsammans. Samarbetet som övervinner alienationen bland studenter kan vara inriktad på att minimera det arbete som de tvingas utföra, men de kan även vara inriktade på att öka konkurrenskraften för den enskilda gruppen och fortfarande vara en del av skolans kapitalistiska logik.

På de större universitetens finns en hel rad studentorganisationer, från rent sociala till öppet politiska, genom vilka flykten från isoleringen äger rum i. De båda sorterna ger studenterna stöd för de olika former av motstånd och skapande av de olika alternativ som de kan tänkas välja att försöka skapa: från ömsesidigt utbyte kring studierna, det Doug Foleys kallar îlattja runt i klassrummetî och kollektivt fuskande till att öppet motsätta sig en kurs innehåll eller form, eller kanske till och med föreläsarnas beteende.

När denna sorts nätverkande blir tillräckligt spridda och öppet utmanar alienationens hierarkiska maktstrukturer kan vi börja att tala om îstudentrörelserî, som Free speech movement på Berkeley i mitten av 60-talet som utmanade universitets maktstrukturer och krävde saker som makt över sina egna studier och fritidsaktiviteter. Ett annat mer nutida exempel är studentrörelsen i Mexico City där tiotusentals studenter utmanade det nyliberala handlingsprogram som syftade till att dramatiskt öka studenternas arbetsbörda. De ockuperade flera av universitetets campus och förde även ut sin kamp i andra delar av samhället.

I 1960-talets övergripande studentrörelse sammanlänkades en rad olika kamper: antikrigsaktivisternas attacker mot institutioner inblandade i Pentagons krigsplaner, svarta- och latinostudenters krav på tillträde till universiteten, få högre ekonomiskt stöd och förändra läroplanen, feministers kamp mot könsdiskrimineringen, krav från olika kämpande studenter att olika aspekter av läroplanen skulle förändras för att tillgodo se deras behov (till exempel: îradikala ekonomerî, îupprorssociologiî och îhistoria underifrånî). Som student var jag inblandad i en del av dessa kamper och kunde i vissa av dem dra nytta av de segrar vi vann. Ett exempel är att tre år av kamp från radikala studenter på Institutionen för ekonomi och politik på University of Texas resulterade i att jag nu arbetar där med en Marx-kurs.

I detta breda spektrum av studentkamper kan vi dels se hur motståndet mot påförandet av alienerande arbete tar form och dels se en îautoreduktionî i skapandet av alternativ för studenterna. Vi kan även se exempel på hur studenternas kamper cirkulerar inom universiteten, till exempel från svarta studenters kamper till antikrigsstudenters kamper, från feministiska kamper till ekologiska kamper. Man kan även se hur kamperna cirkulerar från (och till) kamper i andra delar av den sociala fabriken, som från de svarta gettona i USA eller Sydostasiens risfält.

Det går att spåra kampcyklarnas uppgång och fall. Ett exempel var Vietnamnkrigsprotesterna som expanderade kraftigt under 60-talets slut, nådde sin topp när USA invaderade Kambodja och som började minska i omfång när de amerikanska trupperna lämnade Vietnam. Svarta- och Latinostudenternas kamper cirkulerade snabbt under 60-talets slut och red på medborgarrättsrörelsens och gettoupprorens

kraft under 1970-talet, men försvann när ämnesområden skapades som tog tillvara på deras erfarenheter. (Dessa framgångar varade ibland kortvarigt och ibland höll de länge. På University of Texas kan man hitta kurser i îBlack and Chicano Studiesî, frukter av studenternas kamp. Men när kampen ebbade ut kunde även de radikala professorerna rensas ut). De färgade studenternas kamper ökade igen under 80-talet när Sydafrikas apartheidsystem var under attack och en rörels som byggde på internationell solidaritet skapades, men kampen dog ut när apartheid försvann. Precis som Piven och Cloward har beskrivit îde fattigas rörelserî och italienska marxister har beskrivit massarbetarens kampcykler, är det möjligt att skriva studentkampernas och dess cyklers historia.

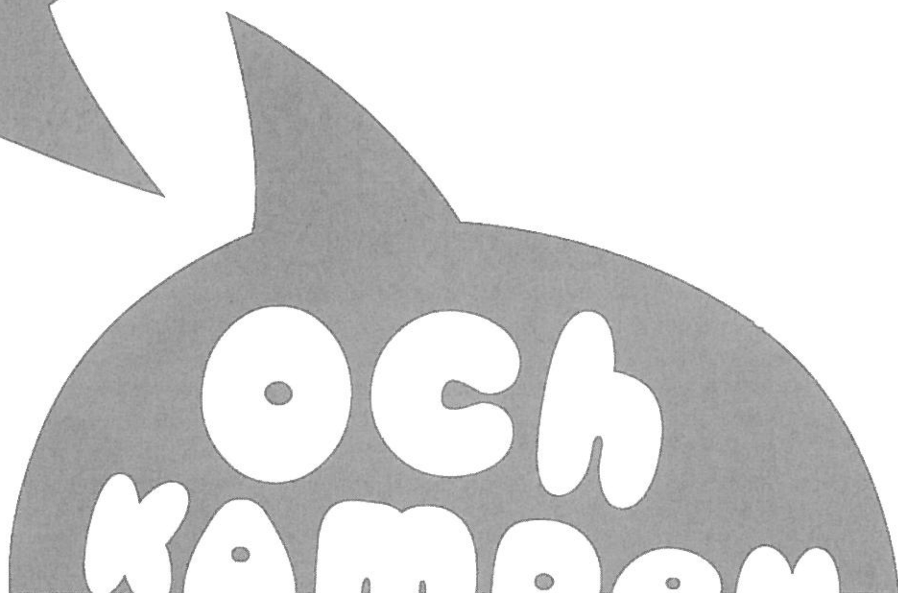
Varje dag ser jag hur enskilda individer och små grupper av studenter försöker klara av skolans alienation: deras fysiska och mentala undandraganden, deras små samarbeten på och utanför lektionerna. En del är kreativa, men allt för många enbart självdestruktiva. Då och då ställs jag inför försök att detournera undervisningen med frågor som utgår från studenternas egna behov och begär (förra våren ville en stor majoritet av mina elever att min kurs skulle inkludera Bushs krig i Irak).

Då och då ser jag även större mobiliseringar bland studenterna: politiska möten och protester, försök att föra samman kursers innehåll med pågående kamper, kritik av universitetens inblandning i företags eller statens exploatering av mänskligheten och planeten, eller universitetens försök att dra nytta av pågående krig. Ibland ser jag öppna uppror: studentockupationer, demonstrationer och strejker, eller andra större kollektiva initiativ. Till exempel har studentaktivister organiserat en egen kurs med temat îHögre utbildningars klasspolitik och studentkampî för nästa termin. I denna självorganisering bad de mig om hjälp med litteraturlistor och att jag skulle medverka som îofficiellî lärare, trots att de i själva verket planerade och kontrollerade kursen själv i enlighet med sina behov. De var beredda att göra allt detta utanför den officiella strukturen, men med uppbackning av en lärare kunde de få ut högskolepoäng, på så sätt omvandlade de en institution avsedd att påföra arbete till något som de kunde dra nytta av för sina kamper.

Uppenbarligen finns det begränsningar i alla dessa kamper mot påförandet av skolarbete och för uppnåendet av andra målsättningar. Isolerade individer kan ofta inte åstadkomma något utöver överlevnad. Smågrupper och nätverk är bättre, inte bara när det gäller att överleva men även för att skapa utrymme för autoreduktion som går bortom motståndet. Storskaliga rörelser kan självklart åstadkomma det mest kraftfulla resultaten, som de förändringar i läroplanen som redan nämnts. Men dessa rörelser dyker upp och försvinner, ibland utan att ens ha skrivit sina kampers historia, och utan att lämna en kamptradition att ta vara på för nya generationers aktivister. Universitetens försöker ofta köpa rörelsernas medgörlighet, institutionalisera dem och kanalisera aktivister in i olika karriärer där deras energi kan användas för systemet. Försök att på detta sätt dra nytta av rörelserna kan vi se vad det gäller skapandet av genusforskning och etnicitetsforskning, som införlivades i samma hierarkiska metoder för påförande av arbete som resten av universiteten. De studenter vars kamp tvingade fram skapandet av dessa institutioner tvingades att arbete precis som i andra kurser, bara innehållet hade förändrats. De mest motiverade och hårt arbetande kunde doktorera och forska för att sedan integreras i systemet som lärare, som i sin tur påförde nya generationer av studenter arbete.

Text av *Harry Cleaver,* Austin Texas 2003

GRATIS UTBILDNING INNEBÄR GRATIS LITTERATUR!

I Sverige påstås utbildning vara gratis. Trots det tvingas vi varje termin lägga ut tusentals kronor på böcker som är nödvändiga för att kunna klara av utbildningen. **Det är helt orimligt.** Framförallt är det orimligt med tanke på hur vår ekonomiska situation som studenter präglas av fullständig misär. För att kunna överleva tvingas vi ta stora lån till usla villkor. Vi förblir skuldsatta för resten av våra liv. Och som bekant: Den som är satt i skuld är inte fri.

Att ha möjlighet att studera ska inte vara en klassfråga, det ska inte bara vara till för de med föräldrar som kan skjuta till pengar varje månad.

Vi är trötta på att försöka överleva på summor som ligger tusentals kronor under vad som normalt i samhället skulle betraktas som en minimi-lön. Det är därför hög tid att vi studenter tar våra liv i egna händer!

De förslag till höjt studiemedel som hittills genomförts eller diskuterats betraktar vi som hån. Vi nöjer oss inte med att kräva gratis kurslitteratur eller höjt studiemedel. Vi tror inte att politiker vill eller kan hjälpa oss. Och vi tänker framför allt inte sitta passiva och vänta på bättre tider. Vi organiserar oss idag för att göra kurslitteraturen gratis och tillgänglig för alla! Det innebär några extra – väl förtjänta - tusenlappar för alla oss studenter som vet precis hur trött man kan bli på nudlar i slutet av månaden.

I Lund samlades en dag i juli ett tiotal aktivister för att dela ut CD-skivor med piratkopierad kurslitteratur vid juristernas inskrivning. Vi gjorde det för att protestera mot den ekonomiska misär som präglar våra liv som studenter. Men också för att visa på vår möjlighet att göra kurslitteraturen gratis genom att tillsammans kopiera. Att med en gemensam ansträngning förbättra våra villkor som studenter. Att reaktionerna var positiva behöver knappast ens påpekas. Enda sura minen kom från en ung man som stod och försökte dela ut reklam för en lokal bokhandel. 160 nya studenter sparade på detta sätt ett antal tusenlappar, och detta är bara början.

Vi har redan många sätt att slippa betala. Vi står i källare och kopierar om kvällarna, vi lånar böcker av kompisar och kursare, eller från bibliotek om vi har tur.

Ett ytterligare sätt är att använda fildelningsnätverk, som t.ex. The Pirate Bay. Fördelen med denna metod är så klart att litteraturen då blir tillgänglig för många fler. I samband med terminstarten kommer vi att lansera Kunskapsfabriken. Genom att initiera detta projekt vill vi underlätta för studenter att dela med sig av sin litteratur till andra – och att enkelt kunna komma över den litteratur man själv behöver till sina kurser. Snabbt och smidigt. Och utan att betala. Tillsammans kan vi skapa en interaktiv resurs på internet, ett enormt elektroniskt bibliotek - så att vi aldrig behöver betala för kurslitteraturen igen!

Detta projekt är långsiktigt, men framförallt interaktivt. Vi har i nuläget precis kommit igång och inledningsvis finns inte mycket litteratur digitaliserad. Men med allt fler studenter som involverar sig växer vårt gemensamma och befriade bibliotek snabbt. Att delta är lätt. Vi står redan vid kopiatorer, då kan vi lika gärna ta chansen att dela ut vårt kopierade material. Anvisningar för hur man enkelt digitaliserar, laddar upp och laddar ner litteratur kommer att finnas på vår hemsida.

Text av *Kunskapsfabriken, en fraktion av ( )*

GÖR KURSLITTERATUREN

GRATIS

I Sverige påstås universitetsutbildning vara gratis, men varje termin så lägger studenter ner tusentals kronor på böcker som är nödvändiga för kunna klara av utbildningen.

Det finns många vägar att komma runt att betala, kopiera böckerna, låna dem av en kompis eller biblioteket. Eller köpa dem, läsa och lämna tillbaka på bokhandeln innan öppet köptiden gått ut! Ett ytterligare sätt är genom fildelningsnätverk som till exempel the piratebay. Fördelen med denna metod är så klart att litteraturen blir tillgänglig för många fler än genom att kopiera. På vår hemsida kunskapsfabriken.nu kan du läsa mer om hur du laddar ner och delar med dig av kurslitteratur. Här följer en guide för hur man digitaliserar böcker.

I den här guiden kommer vi att anta att du har en dator, en scanner och programmet FineReader 5.0 OCR software (som går att tanka från ditt favoritfildelningsnätverk). Men givetvis kan du läsa guiden utan att ha allt detta, det egentliga syftet är att visa hur lätt det är att digitalisera en bok.

Tanken bakom den här guiden är att visa hur du skannar in en bok så snabbt som möjligt. Hastigheten beror givetvis på vilken sorts scanner du har. Till exempel så använder vi en Epson Perfection 1200U, och det tar ungefär en timme att skanna in en 400-sidors bok till text. Här kommer du att lära dig att ställa in FineReader på bästa sätt, resten är upp till dig och din scanner.

Börja med att sätta på din scanner och starta upp FineReader. Från menyn *Tools*, välj *Options...* och sedan *Scan/ Open Image*. För det vi ska göra är det viktigt att du kryssar i *Use FineReader interface*, sedan borde du välja *Display options dialog before scanning*.

När vi ändå är här kan du klicka på knappen *Scanner Settings...* och se till att några fler saker är som de ska. Samma fönster kommer du åt genom att välja *Tools* i menyn och därefter *Scanner Settings...*

Beroende på hur du lägger boken på skannern väljer du *Portrait* eller *Landscape*, och om skannern skulle vara längre än boken är det ganska vettigt att ställa in höjden, i det här exemplet har vi använt en bok som är 6.5 inches (16.5 cm) lång och således valt samma längd för *Height*. Här har vi valt *Custom* som *Paper size* med denna ganska speciella höjd. Gråa bilder med 300 dpi har visat sig fungera mycket bra, men tyvärr kan man inte ställa in ljusstyrkan (*Brightness*) annat än i det svartvita läget, något som kan vara värt att experimentera lite med om du skulle få många OCR-fel.

I rutan *Pause between pages* har vi valt att skannern skall vänta i fyra sekunder mellan varje skanning, en tid som du kanske vill ha lite högre i början innan du har vant dig vid att vända på sidorna. Sen tycker vi också att det är ganska skönt att få upp det här fönstret innan den automatiska skanningen startar, varför vi valt att kryssa i rutan *Show this dialog before scanning*.

Ett ganska vanligt klagomål vad gäller många e-böcker är att det är ett radbyte (linefeed) efter varje linje istället för efter varje stycke där de hör hemma. För att se till att det inte händer kan vi under menyn *Tool* välja *Format Settings...* och där klicka på *TXT*.

Här får du vara mycket noga med att inte kryssa i *Keep line breaks* utan att istället klicka i *Use blank line as paragraph separator*. Om du skulle göra tvärtom skulle vi få ett radbyte efter varje linje och vi skulle inte ha någon aning om var nästa stycke skulle börja.

Och så några till inställningar. Vi får gå tillbaka till *Tools* igen och välja *Options...* och därefter *Recognition*. Kopiera de inställningar som visas på bilden ovan. Den viktigaste är egentligen *Autodetect layout* som gör ett bra jobb att separera två sidor som skannas samtidigt.

Innan vi börjar att leka med skannern så får du välja *Start Background Recognition* från menyn *Process*. Den här inställningen sparas inte (alla andra vi har gjort sparas dock) så du kommer att behöva ställa in den igen varje gång du kör programmet. Den gör att texten kommer att läsas av medans du skannar. Den sparar en hel del tid åt dig. Om du vill välja specifika zoner eller läsa av vissa områden i någon särskild ordning vill du inte använda dig av den här möjligheten.

Och till slut, dags att börja med skanningen! Hugg tag i en bok som passar på skannern enligt bilden ovan.

Det första vi gör är att mäta höjden på boken. Klicka på knappen där det står *1 Scan* med vänster musknapp och håll in den. En meny kommer fram där du väljer *Scan Image*, fönstret *Scanner Settings* kommer nu fram och du klickar på *OK* samtidigt som du trycker på bokens rygg så att den ligger plant mot skannerns glas.

Ställ in höjden så att du får en bild som ser ut som den nedan. Bilden nedan är ideal av två anledningar, för det första så sparar du tid genom att inte låta skannern åka på områden du inte vill skanna och för det andra så slipper du bli bländad av det skarpa ljuset.

Om din skanning blev bra så markerar du den genom att klicka en gång på den lilla bilden av den till vänster på skärmen. Om du skannade flera bilder är det den längst ner som är den senaste. Klicka sedan på knappen det står *2 Read* på och välj *Read* från menyn som kommer fram (ungefär som med ikonen *1 Scan*) Nu kommer sidan att läsas. När det är klart kommer den färdiga texten att visas i en kolumn på den högra delen av skärmen. Du kan ignorera den markerade texten och bara kika igenom hur det ser ut. Troligtvis är det bara ett eller två fel, och om det är första gången du gör det här utgår vi från att du är imponerad av hur lätt det gick.

Nu när du har sett hur det går till är det bara att du tar bort allt ditt hårda arbete och börjar om. Klicka på en av ikonerna till vänster och välj *Select All* från "Edit" menyn. Klicka på din *Delete* tangent och sedan *OK* i fönstret som kommer upp.

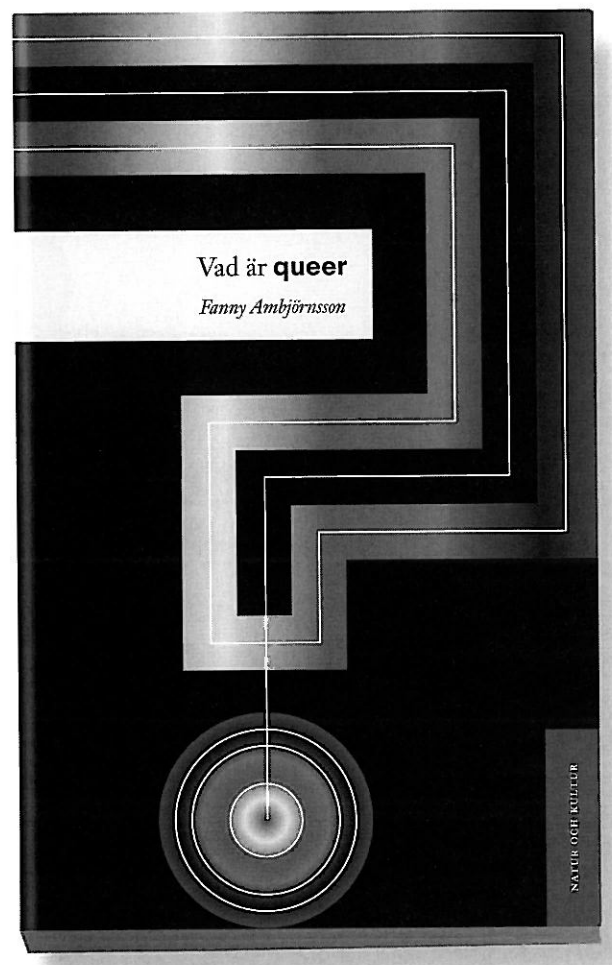
Först ser vi till att alla inställningar är som de ska. Välj *Start Background Recognition* under *Process* menyn. Välj *Scan Multiple Images...* under *1 Scan*-knappen. Fönstret *Scanner Settings* öppnas och när vi klickar *OK* börjar skanningen. Rutan *Pause between pages* borde vara ikryssad och en för dig lämplig tid, kanske sex sekunder borde vara inställd.

Kom ihåg att du vill ha boken högst upp på skannern och du måste trycka ner bokryggen mot glaset och att den måste hållas stadig. Skanna ungefär 10 sidor och låtsas att det är en hel bok. Du kan alltid börja där du slutade. När du så har skannat ungefär 10 sidor, vänta till skannern börjar med nästa skanning och klicka på knappen *stop scanning* (det är samma som *1 Scan*-knappen).

Kolla igenom några utav sidorna om du känner för det, det gör du genom att klicka på någon av ikonerna till vänster så att huvudfönstret fylls av både den skannade bilden och den behandlade texten. Och så bara för sakens skull, stäng av FineReader och kör igång det igen. Allt kommer att se ut precis som när du slutade. (Det där var bara här för att visa hur lätt du kan sluta om du skulle komma på något roligare att göra).

Dina 10 sidor är skannade och texten är behandlad. Dags att spara det som en textfil. Lägg den var du vill och med vilket namn du vill, se bara till att inställningarna är som i bilden ovan. När du har sparat den, öppna den och jämför den med orginaltexten, kör en stavningskontroll. Det är inte svårare än så.

Omarbetad text från *www.piratbyran.org*

Vad är queer?

Fanny Ambjörnsson
Natur och kultur förlag 2006

Fanny Ambjörnssons tillskott i natur och kulturs serie *Vad är..* behandlar queerbegreppet. Boken försöker kortfattat och lättfattligt förklara queerbegreppets historia; både som ord, aktivism och filosofisk/politisk teori. Modigt, kan tyckas, när inte ens den stora stjärnan på den svenska queerhimlen Tiina Rosenberg klarar av (vågar?) att ge en vettig förklaring av begreppet i sin bok *Queerfeministisk agenda.*

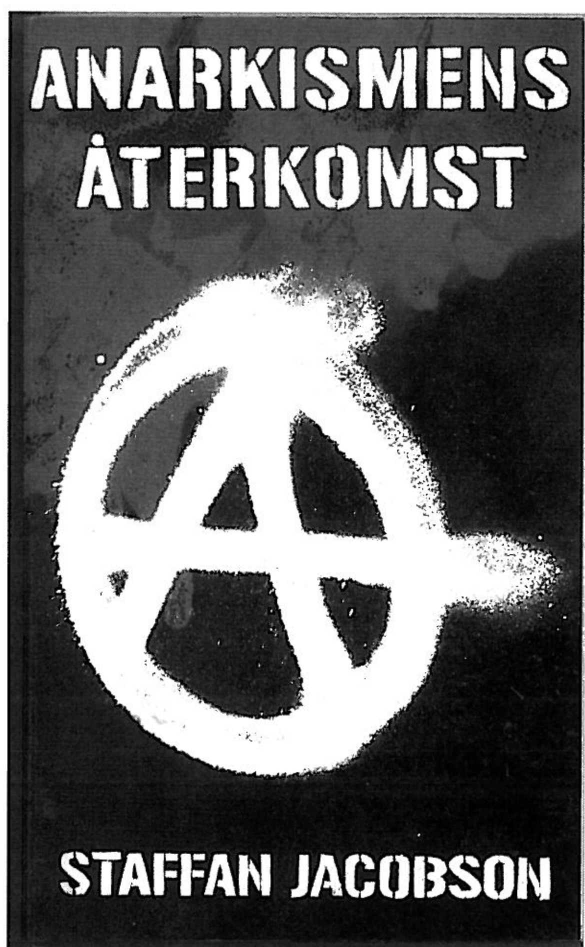
We're here, we're Queer, get used to it! Så skanderades det i den årliga homosexuella frigörelseparaden i New York 1990, ett tillfälle som ofta sägs vara början för queerrörelsen. Så börjar även Ambjörnssons bok. Efter en kort reservation för att det ligger i begreppets natur att egentligen vara odefinierbart tar oss Ambjörnsson med på en både informativ och underhållande resa genom begreppets historia.

Det viktigaste att ha i bakhuvudet när man läser en bok som denna, där ett snårigt, omdiskuterat och väldigt svårdefinierat begrepp ska försöka förklaras och förklara, är hur författaren ser på begreppet. Ambjörnsson skriver: *Queer, både som politisk rörelse och som teori, uppmärksammar en rad förhållanden i samhället som har att göra med genus, sexualitet, och makt. Men i stället för att söka upprättelse och tolerans för de personer som oftast diskrimineras på grund av sin sexuella preferens eller identitet, riktar queer strålkastarljuset mot det påstått normala ... På så sätt ger oss queer redskap att ifrågasätta samhällets för givet tagna sanningar, vare sig det handlar om genus, sexualitet, eller annan form av normalitet.* Så långt allt gott, definitionen av queer som ett sätt att se hur föreställningar av det normala upprätthålls genom utpekandet av någon annan som onormal är knappast fläckfri, men ganska lagom oprecis.

Boken är väldigt bra upplagd, den fungerar nästan som ett historiskt uppslagsverk, väldigt praktisk att ha hemma och slå i nästa gång man hör någon referera till Butler, den heterosexuella matrisen, performativitetsteori eller något annat krångligt på akademiska. Överhuvudtaget så ger boken en både lätt och samtidigt hyfsat djupgående introduktion till de tankar och teorier som utgör den huvudsakliga delen av ämnet genusvetenskap.

Efter ett inledande kapitel med en kort historik kring begreppet så skisserar Ambjörnsson den teoretiska bakgrunden som framförallt består av amerikansk feministisk filosofi från 70- och 80-talet och poststrukturalism. Efter varje kapitel får man också en litteraturlista med tips på bra böcker som utvecklar de tankegångar som berörts i kapitlet. Boken fortsätter sedan med fyra kapitel som behandlar de största olika tematan inom queerteorin, för att sedan avslutas med en kort genomgång av hur den svenska queeraktivismen ser ut idag.

Överlag tycker jag att den här boken är mycket bra, jag kan inte se hur man, på ett begränsat antal sidor, skulle kunna ge en bättre introduktion till dessa teorier som annars ofta kan verka väldigt svårfattade. Boken ger inte bara en grundlig genomgång av queerteorin utan även av kritiken som riktats mot den. Kritik som, väldigt förenklat, påstått att den skulle vara en teori för medelklassbögar. Ambjörnsson bemöter också denna kritik sakligt.

Mitt enda egentliga invändande mot boken skulle väl vara att det sista kapitlet som handlar om queeraktivism inte är så himla spännande, vet inte om det beror på aktivismen i sig eller på att aktivisterna skriver sin egen historia bäst..

Text av ***Alexander Berthelsen***

Anarkismens återkomst

Staffan Jacobsson
India Däck Bokcafé Förlag 2006

Utgångspunkten för denna bok är dels att det behövs ett nytt standardverk om anarkismen. Det senaste, Demanding the impossible av Peter Marshall, kom ut 1992 och börjar således bli något inaktuell.

Dels vill författaren gå närmare in på den svenska anarkismens historia med fokus på Lund. Det är ett intressant och omfattande företag. Författaren inkluderar generöst förindustriella tänkare och rörelser såsom stoikerna, Diggers i 1600-talets England, Piraterna i västindien (vilkas samhällsskick borde intressera varje demokrat), tendenser som föregrep delar av den anarkistiska idétraditionen. Proudhon får sitt obligatoriska utrymme, sedan är det dags för Bakunin. Här händer något märkligt: fokus flyttas från tankar och skeenden till personliga egenskaper och ett lovsjungande av ryssens väldiga kroppshydda, starka stämma, älskvärda sätt, intellektuella stringens och pojkboksaktiga liv. Efter detta präglas boken av liknande märkliga inslag av billiga poänger riktade mot andra delar av arbetarrörelsen och glorifierande av kända anarkister och deras insatser (till och med topp-Petter får vara med). Avsnittet om Situationistiska Internationalen består av två texter ur deras tidsskrift samt ett omfattande hopplock av de slagord som skrevs på väggarna i paris -68. Inget fel i det då situationisterna kanske bäst läses direkt men när flera nutida grupper skall presenteras har författaren kopierat texter från deras hemsidor rakt av utan att bemöda sig med att skriva om eller ens sätta ut citattecken. Resultatet blir surrealistiskt, svårbegripligt och komiskt.

Kanske råkade man lämna in ett till hälften genomarbetat utkast när den boken skulle tryckas, för den bok jag läst är inte färdig. Korrekturläsning saknas och vissa partier skulle aldrig överleva en sovring i materialet. Layouten är som bäst amatörmässig och den ambitiösa användningen av fotnoter är i sig berömvärd, men det är alltid ett problem att i tryckt text referera till webben. På det dynamiska internet har förmodligen hälften av källorna bytt adress inom ett par år. Som ni förstår kan jag inte rekommendera den här boken till någon förrän den kommer i en kraftigt omarbetad version.

Text av ***Aron Isaksson***

POLISATTACK MOT SYNDIKALISTSTREJK

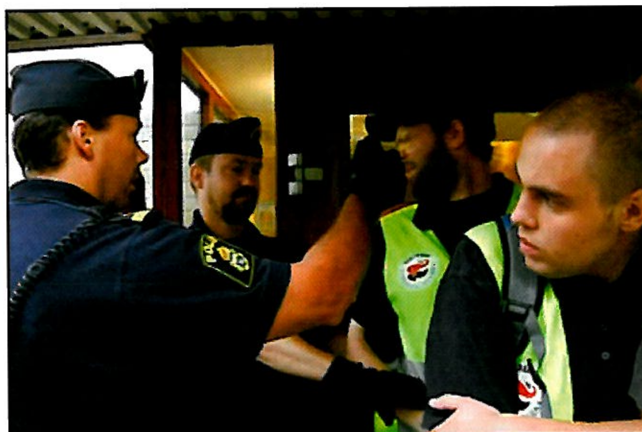
När fackföreningen Social- och Vårdsyndikatet i Malmö av SAC-syndikalisterna tidigt på fredagen i Malmö genomförde sin nionde blockad mot Fosie stadsdelsförvaltning, en stridsåtgärd ämnad åt att få arbetsgivaren att återanställa två sparkade medlemmar, så gjorde Malmöpolisen ett brutalt ingripande i den fackliga stridsåtgärden.

Vid 06.30 hade 80 strejkvakter samlats för att vakta så blockaden inte skulle brytas av de tjänstemän som ville återgå i arbete. Vid 07.30 attackerade Malmöpolisen blockaden genom att börja slita ut strejkvakterna från sin posteringar. Ingripandet var mycket brutalt. Ett flertal strejkvakter misshandlades samtidigt som polisen använde pepparspray på strejkvakter som inte uppgav sina personnummer eller bara stod stilla i blockaden. En sjuksköterska som övervakade blockaden greps när polisen uppmanades att föra en av de skadade strejkvakterna till närmaste vårdcentral. Totalt greps sex personer, varav en i det närmaste medvetslös på grund av pepparsprayen.

Ansvarigt polisbefäl på plats vägrade att uppge sitt namn till fackförening och journalister, men uppgav sig ha tjänstenummer 629. Vid ett flertal tillfällen hindrade polismännen journalister och fotografer att utföra sitt jobb och en polis hotade med att skicka hunden på en filmare.

– *Vi är oerhört förvånade av polisens agerande. Polisen har inte slagit ner en facklig aktion så här brutalt sedan 30-talet,* säger Johanna Nilsson som deltog i blockaden. *Stridsåtgärderna är lagligt varslade och Medlingsinstitutet har godkänt dem. Att polisen ingriper och bryter mot vår grundlagsstadgade rätt att ta till stridsåtgärder är oerhört allvarligt och skrämmande. Det är meningen att polisen ska stå neutral i arbetsrättsliga konflikter, inte välja sida och gå arbetsgivarens ärenden.*

Blockaden var en följd av tidigare resultatlösa förhandlingar om arbetsförhållandena på LSS-boendet Tallgatan, tillhörande Fosie SDF. Stadsdelsförvaltningen och Malmö Stads förhandlare har visat sig totalt ointresserade av att lösa konflikten genom förhandlingar och vägrar lyssna på sina anställda. Istället har ytterligare anställda redan omplaceras till vikariat som upphört och andra har öppet hotats om omplaceringar och uppsägningar.

– *Det här var ju pricken över i:et. Jag var den förste som blev tvångsomplacerad utan anledning och den förste som fick pepparspray i ansiktet idag, trots att jag bara stod still och inte gjorde någonting,* säger Freddie Svensson, tidigare anställd på boendet på Tallgatan. *Det är ju helt sjukt att Malmö Stad inte kan lösa det här med oss utan att kalla in polisen för att lösa arbetsrättsliga konflikter åt dem.*

Fackföreningen stämmer idag den 7 juli 2006 Fosie SDF/ Malmö Stad i Arbetsdomstolen. Polisingripandet mot den varslade stridsåtgärden kommer att JO-anmälas och enskilda poliser att polisanmälas.

Text och bild av ***Malmö LS***

Läs mer om konflikten och utvecklingen efter polisens agerande på SAC Syndikalisternas hemsida ***www.sac.se****, Malmö LS hemsida* ***www.sac.se/ls/malmo*** *eller tidningen Arbetarens hemsida* ***www.arbetaren.se***

nya
ARBETAREN
På behagligt avstånd sedan 1922, www.arbetaren.se

På behagligt avstånd

De fåtal dagstidningar med någon slags vänsterprägel som finns i det här landet älskar uppror. De älskar brinnande bilar i Bagdad, militant motstånd i Mexiko, arbetarockupationer i Argentina... De älskar uppror med ett undantag; det uppror som sker här hemma. Det uppror, sprunget ur klasshat, som ibland tar sig uttryck i trasiga ams-rutor, häcklade villaborgare eller arbetare utan arbetsmoral. Det uppror som, åtminstone jag, ser som en liten del av en mycket större kamp. En klasskamp som utmanar det liberala samförståndets hegemoni.

Därmed inte sagt att ams-hat behöver förklaras med fina teorier, eller vara rationellt – bara att medias besatthet av våld mot fönsterrutor är löjlig.

Vänsterpressen älskar som sagt uppror, ända tills det går sönder fönster i deras egna kvarter. Då kommer avståndstaganden fortare än kvickt. "Bra dumt" säger Arbetarens chefredaktör medan en aktiv syndikalist i Stockholm gråter ut om att han får svårt att värva folk till sin fackförening. – Stackars, stackars, stackars er, säger jag bara. Stackars er som måste förknippas med människor som gör motstånd mot det ni säger er hata så.

Min fråga är väldigt enkel; Varför är det ok med upplopp, eller vad fan ni vill kalla det, så länge det utförs av andra människor någon annanstans? Är det möjligtvis den gamla vanliga exotiseringen av de Andra? Är det det koloniala arvet som spökar?

Jag känner igen tänket, jag känner igen det alltför väl. – De krossar rutor och de bränner bussar därborta. De har inga andra medel att ta till. De är så frustrerade över all korruption och avsaknaden av demokrati. Maktlösheten de känner eftersom de inte kan påverka sin ohållbara situation får dem att använda kampmetoder som egentligen kanske inte är helt ok.

Men här i Sverige, här har vi demokrati! Här är vi civiliserade, vi vet bättre.

Då blir nästa fråga; Är det för att ni vill ha en ursäkt för er revolutionsromantik som ni skapar den här bilden av de Andra? Eller är det för att ni har den här bilden som ni romantiserar deras uppror?

Missförstå mig inte nu, jag är övertygad om att anledningen till att folk kastar sten och bränner bussar till stor del bottnar i frustration och maktlöshet. Vad jag ifrågasätter är varför den förklaringen bara appliceras på folk i "utlandet", på de Andra?

Är det bara jag som tycker det är märkligt när de påstår att om någon krossar en ruta här så är den bra dum, men sedan tycker att det är fett att någon kastar sten i Latinamerika? Enda sättet jag kan få den ekvationen att gå ihop på är att utgå från att personen i Latinamerika är dum och därför inte kan förväntas mer av. Men kanske får Arbetaren den att gå ihop på något annat sätt?

För att förtydliga saker och ting; Jag är inte en av de i "den svenska aktivistvänstern, som sedan länge odlat ett patologiskt hat mot tidningen Arbetaren", som Andreas Malm så ledsamt skriver. Överlag så gillar jag Arbetaren, men i detta fall så förstår jag inte... Ni kanske kan förklara för mig?

Text av *Alexander Berthelsen*

Fastighetsskatten - i vems intresse?

Det finns all anledning att bli misstänksam när de som säger sig representera allmänheten nästan uteslutande består av mörkblåa villaborgare i seglarjackor eller dräkter med små gläfsiga hundar vid sin sida. Fjolårets manifestation mot fastighetsskatt var den största ansamling fethudad, välmående borgarklass de flesta av oss sett. I vart fall på den här sidan om löntagarfondernas avskaffande.

I år har de en uttalad kampanjstrategi att locka fler ungdomar till sina krav. Vi garanterar att fler ungdomar kommer i år. Men dessa ungdomar är också fullt medvetna om att vi inte delar samma intressen och i kampen mellan klasserna strider vi för skilda sidor. Ni representerar de mest välbeställda skikten i samhället, men er rikedom baserar sig uteslutande på att vi och andra i vår situation tvingas jobba för minimilöner utan anställningstrygghet och med det ständigt överhängande hotet att om vi säger ifrån, ställer krav, så får vi sparken. Vårt problem är inte att våra villor i attraktiva bostadsområden betingar en skatt om högst 5% av vår inkomst. Vi har aldrig haft ens ett förstahandskontrakt! Vi tvingas runt bland svartkontrakt, andra- och tredjehandsboenden och för de allra värst drabbade hemlöshet.

I tidningen står att läsa var och varannan dag om fattiga äldre par som tvingas ut ur hus och hem på grund av den "hårda" beskattningen. Det är ren propaganda. Röster köpta av samma människor som står bakom denna kampanj. Vårt samhälles mest välbeställda och inflytelserika personer som utan att blinka köper sig tolkningsföreträde,

precis som vanligt. Den "rörelse" av breda folkmassor vi pratar om har fyra heltidsanställda lobbyister som gör allt i sin makt för att övertyga dig och mig om hur svårt det är överleva en 1–5% beskattning av sina flådiga boenden med en "familjefest" som sin stora grand finale. Nåväl, vi har sett det förr och nu som då låter vi oss inte imponeras. Om de chartrar ett tåg för att frakta hit demonstranter från Göteborg plankar vi oss ombord. Om de ordnar en fest kommer vi krascha den. Vi tänker aldrig stillatigande acceptera att de som byggt sina förmögenheter på vårt slitsamma arbete, använder samma pengar till att driva igenom försämringar i våra liv.

Om vi skulle slopa fastighetsskatten dräneras den gemensamma skattekassan på 30 Miljarder bara i ett första skede. Det är t.ex. mer pengar än Sveriges samlade barnbidrag under ett år. I nästa skede skulle följden bli en värdeökning på de mest exklusiva villorna med ännu mer pengar till de rikaste. Vi vet att när de rikaste blir rikare så blir vi fattigare. Vi behöver inte mer spekulation på fastighetsmarknaden, den knuffar oss bara ännu närmare kanten. Vi tänker spjärna emot. Vi är fler, vi är enade och vi börjar bli riktigt förbannade. Så, idag plankar vi på tåget, kraschar festen, kräver våra pengar tillbaka och slår kepsen av den påstådda allmänviljan.

Våra krav

- En bostadspolitik som är politisk, där det byggs bostäder för att alla av oss ska ha någonstans att bo till priser som vi kan betala
- En diskussion om våra gemensamma resurser som inte syftar till att reglera fattigdomen för många och skifta mer rikedom till få
- Ta bort matmomsen istället för fastighetsskatten; matätarna är vår största intressegrupp
- Värdiga liv på våra egna villkor, en fest för alla

Fakta

- Taket för fastighetsskatten för villor är 5% av beskattningsbar inkomst
- En fattigpensionär med en inkomst på 7.162 kr och ett hus taxerat till 4 miljoner(!) får betala max 266 kr i månaden.
- För ett par med väldigt höga inkomster som bor i exemplets villa för 4 miljoner så uppgår skatten till 1250 kr var i månaden.
- En slopad fastighetskatt skulle öka värdet på de mest exklusiva villorna, de rika blir rikare. Samtidigt skulle fastighetsspekulationen öka, de fattiga skulle bli fattigare. (Källa för skatt; Ordfront)

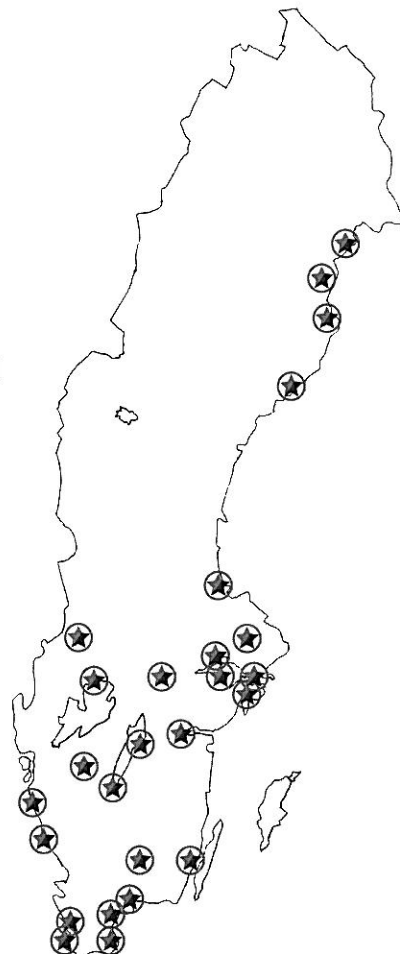

Samtidigt i Sverige

- Under år 2000 var den av SCB uppmätta inkomstspridningen störst sen mätningarna började 1975
- De enorma realisationsvinsterna under 2000 tillföll till 58% den rikaste enda procenten av sveriges befolkning.
- År 2000 var inkomsten som avgränsar de 5 procent hushåll (ca 210 000) med de högsta inkomsterna 4,5 gånger så stor som gränsvärdet för de 5 procent hushåll med de lägsta inkomsterna. (källa för inkomst; SCB)
- För många studenter uppgår hyreskostnaden till mer än 50% av studiemedlet.
- Det fanns minst 20000 öppet hemlösa 2005

Text av *Osynliga Svarthyresgäster* från deras aktion villaägarnas och skattebetalarnas möte mot fastighetsskatten. Borgarna hoppades på 10-15.000 besökare. Det kom knappt 3000, varav runt 250 var motdemonstranter!

Bilder från samma aktion

Nyfiken på Syndikalistiska Ungdomsförbundet (SUF)?

SUF är en landstäckande anarkosyndikalistisk ungdomsrörelse. Vi verkar för ungdomars rätt på arbetsmarknaden, i skolan och i vardagen genom utomparlamentarisk kamp.

Vårt mål är det stats- och klasslösa samhället, i vilket ekonomin står under samhällets demokratiska kontroll och makten inte är koncentrerad i händerna på en elit.

På följande platser i landet finns aktiva SUF-klubbar...

- SUF Arvika
- SUF Gävle
- SUF Göteborg
- SUF Huddinge
- SUF Jönköping
- SUF Kalmar
- SUF Karlshamn
- SUF Karlstad
- SUF Kristianstad
- SUF Luleå
- SUF Lund
- SUF Malmö
- SUF Motala
- SUF Norrköping
- SUF Piteå
- SUF Simrishamn
- SUF Skellefteå
- SUF Skövde
- SUF Stockholm
- SUF Strängnäs
- SUF Umeå
- SUF Uppsala
- SUF Varberg
- SUF Västerås
- SUF Växjö
- Örebro SUK

SUF:s principförklaring

Kapitalismen
Vi lever i ett klassamhälle där människor ständigt delas in i två grupper; arbetarklass och borgarklass. Borgarklassen lever av – och försöker kontrollera, det arbete vi utför. Därför står vi och borgarklassen i motsättning till varandra och för en ständig kamp om kontrollen över arbetet och mervärdet.

Klasskampen
Klasskampen förs ständigt på arbetsplatser, skolor, bostadsområden och överallt i samhället. Den finns alltid närvarande i olika former, ibland organiserat och ibland spontant. SUF: s uppgift är att stödja, delta i och utveckla de kamper som redan förs.

Syndikalismen
Syndikalismen är en lång tradition av hur människor i klassamhället tillsammans organiserar sig för att vinna frihet, rättvisa och värdighet. SUF: s uppgift är att vara en länk mellan syndikalismens kompromisslösa historia och våra konkreta erfarenheter som ungdomar i klassamhället. SUF är ingen fackförening, vi för vidare syndikalismens kamptradition samt försvarar våra medlemmar och arbetarklassen i hela det samhälle vi vill förändra.

Arbetarklassen
Arbetarklassen är inte en homogen grupp. Borgarklassen försöker utnyttja våra skillnader för att splittra oss. Rasism, sexism och homofobi är alla exempel på strukturella förtryck som vi måste uppmärksamma och bekämpa. Dessa förtryck existerar enligt en egen dynamik oberoende av kapitalismen, men förstärks av densamma. Kampen mot dessa strukturella förtryck är en del av klasskampen som inte kan undantas eller åsidosättas. Kapitalismen är internationell och därför måste även motståndet vara internationellt. Arbetarklassen har ingen nation.

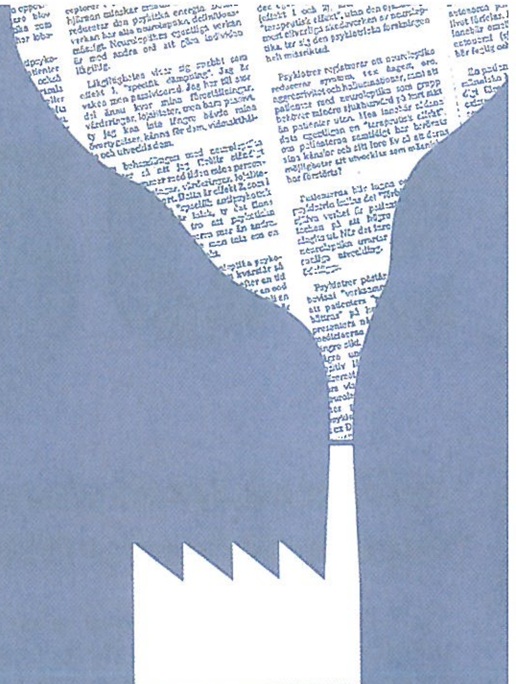
Strategi och metod
Vi arbetar utomparlamentariskt genom direkt aktion. Direkt aktion innebär handling utan ombud, att vi själva direkt ingriper i den ekonomiska verkligheten, utan omvägar genom politiska partier eller lobbyorganisationer. Vi betraktar staten som ett arv från den borgerliga eran vars intressen och organisation står i motsättning till vår kamp. Vi är därför fiender till staten. SUF organiseras istället federalistiskt, vilket innebär att beslut fattas lokalt av dem som berörs. Vi är revolutionärer och därför måste vi bryta systemets ramar; lagar kan inte begränsa våra arbetsmetoder.

Den sociala revolutionen
Vårat mål är den sociala revolutionen, upplösningen av klassamhället och staten och där med upplösandet av dess sociala hierarkier. I ett framtida klasslöst samhälle tas beslut direkt av dem som berörs och produktionsmedlen står till samhällets förfogande.

Läs mer om SUF på www.suf.cc

Avsändare:
Direkt Aktion
Box 6507
113 83 Stockholm

B-Föreningspost

INSTUDERINGSFRÅGOR I KUNSKAPSFABRIKEN

Hur upplever du din skolsituation? Tror du att din syn på skolan skiljer sig från dina klasskamrater?

Vilka likheter och vilka skillnader finns det mellan olika elever i synen på skolan? Vad tror du skillnaden i synen på skolan och skolarbete beror på?

Vad gör du för att underlätta ditt skolarbete, skiljer sig ditt agerande från dina klasskamrater? Om det finns skillnader i ert agerande, vad tror du att det beror på?

Hur skulle en skola byggd för dina behov se ut? Vad skulle krävas för att uppnå en sådan skola?

Har skolan gett dig lika mycket i form av t.ex. betyg, uppskattning och personlig utveckling i relation till den tid och arbetsinsats du lagt ner?

Vilka konsekvenser har betyg för dig och dina klasskamrater och er relation till läraren?

Diskutera med dina klasskamrater.